

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 81

De Erfgename van den Troon

10 cents.
België 25 cent.

„Vaarwel!” riep Baxter, toen de trein zich in beweging zette; „de vloer” haalde zijn zakdoek te voorschijn.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Raffles „gegijzeld”

„Heb je al gezien, dat je portret in alle kranten prijkt?” vroeg Charly Brand buiten adem, toen hij des morgens van een korte wandeling terug kwam.

Lord Lister, alias Raffles, die den naam van baron Van Gelderen had aangenomen, legde zijn sigaret neer en zei:

„Laat eens zien, Charly!”

Charly Brand reikte zijn vriend het laatste nummer van de „Graphic.”

Inderdaad, daar stond het portret van lord Lister zeer getrouw weergegeven. Inspecteur Baxter had zeker een goeden tekenaar gehad, want het portret was uitstekend geslaagd en men wist niet, of het ten doel had Raffles gemakkelijker in handen der politie te leveren, of — het publiek met zulk een interessant persoon bekend te maken.

„Dat is een leelijke geschiedenis!” sprak Raffles; „de eigenaar van het huis, dat wij bewonen, leest de „Graphic” geregeld. Wij zullen het beste maar hopen!”

Hetgeen Raffles vermoed had, zou maar al te spoedig in vervulling komen. Baron Van Gelderen had naar aanleiding van handelingen van den huiseigenaar met dezen verschil gekregen en de man was nu op zijn huurder ontevreden geworden.

Raffles 81.

Nauwelijks had hij het laatste nummer van de „Graphic” ontvangen, of hij sprong uit zijn stoel op, rende zijn oude huishoudster en het heele ontbijt omver en brandde zijn handen aan de heete koffie — maar dat was niet erg!

Mr. Rever moest zekerheid hebben. Wat een schande! Wat een schandaal! Raffles, de beruchte Raffles in zijn huis!

„Wacht maar, nu zal ik je wel vinden, edele menschenvriend!” sprak de oude asthmalijder, trok zijn overjas aan en ging, nadat hij zijn verbrande handen met olie had ingewreven, naar Scotland Yard.

Mr. Rever woonde onder de vertrekken van lord Lister en deze hoorde het alarm, dat veroorzaakt werd door het breken van het koffieservies.

„Mr. Rever schijnt een booze bui te hebben! Er is beneden iets gebroken!” zei hij lachend.

Charly Brand ging voor het venster staan, dat op de straat uitzag en keek toevallig naar beneden.

„Drommels! Zie eens! Mr. Rever loopt, alsof hij door honden vervolgd wordt! Hij heeft zelfs een mooie jas aangetrokken!”

Raffles ging langzaam naar het venster en keek naar buiten

EXCELSIOR BANDEN.

„Charly, jongen, zie je wel, dat hij de „Graphic” onder zijn arm heeft.

„Inderdaad! Hij gaat zeker naar Baxter! Nu is goede raad duur!”

„Waarom? Die kan je toch heel goedkoop krijgen?”

Raffles ging weer zitten en begon na te denken.

„Hm, zoo eenvoudig is de zaak ditmaal *niet*! Het is wel jammer! Ik gevoelde mij hier zoo thuis in het schoone Londen. Zou ik weer van naam moeten verwisselen?

Het is wel moeilijk! Wie weet of het niet reeds te laat is! Maar — ik heb een plan!”

Hij stond op, wierp de sigaret weg en deelde zijn vriend Charly Brand iets mede, dat deze met een goedkeurend knikje beantwoordde.

„All right!” riep Charly Brand, zette zijn hoed op en ging heen.

„Dat zal een grap worden!”

Hij was verdwenen.

Intusschen ging Raffles naar de kleedkamer, waar een groote koffer stond en pakte daarin het geld, dat hij voor een lange reis noodig had.

Hij was daarmede nog bezig, toen er plotseling gescheld werd.

Het was Baxter.

Mr. Rever had den inspecteur van politie juist aan het ontbijt getroffen. Marholm zat erbij te schrijven.

Zonder aan te kloppen was de huiseigenaar het bureau binnengegaan.

Baxter had woedend opgekeken!

„Mijnheer! Kent u de regels der wellevendheid niet, of denkt u misschien, dat het politiebureau een wachtkamer is?”

De „vloer” kwam naderbij.

„Mijnheer!” zei de „vloer”, terwijl hij zich tot mr. Rever wendde, „het is hier geen stationswachtkamer!”

Baxter keek zijn ondergeschikte woedend aan:

„Bemoei je er niet mee, Marholm! Vraag den man, wat hij wil!”

„Wat wilt u?” vroeg Marholm.

De huiseigenaar leed aan asthma; hij had zoo haastig geloopt, dat hij bijna geen adem halen en geen woord over zijn lippen kon brengen.

„Wat verlangt u?” vroeg Marholm nog eens.

Mr. Rever snakte nog steeds naar adem.

„Spreek toch luider!” zei Marholm.

„Wat doet die heer toch?” vroeg Baxter, die nu met zijn ontbijt gereed was.

„Hij oefent zich in het ademhalen, inspecteur!”

De oude man was intusschen in staat om te kunnen spreken.

„Heb ik de eer.....”

„Die hebt u!”

Rever liep naar de „vloer”.

„Maar Marholm, laat den man toch uitspreken!” riep Baxter.

„Heb ik de eer, den beroemden inspecteur van politie te spreken?”

„Dan moet ge u tot dien heer wenden!” zei Marholm, en wees op den inspecteur.

„Weet u, wie dat is?” vroeg Rever zonder verdere inleiding.

Hij sloeg de „Graphic” open en toonde het portret van Raffles.

De „vloer” lachte.

„Een rare vraag, of wij het weten!”

Inspecteur Baxter kreeg een aanval van woede, zoodra men hem aan Raffles herinnerde. Nauwelijks had hij het portret gezien of hij riep:

„Wat beteekent die krankzinnige vraag? Ik weet natuurlijk wel, wie dat is? Het is Raffles!”

„Is het Raffles dus inderdaad?” vroeg Rever.

„Jaaa!”

„Ziet u, het is Raffles toch eigenlijk niet!” zei Rever.

Baxter vloog op:

„Mijnheer bent u misschien van plan om mij te toonen, hoe Raffles er uitziet?”

„Ik wilde zeggen, dat het Raffles is en dat hij het toch *niet* is!”

„U bent een ezel en toch geen ezel!” sprak Marholm in zichzelf.

Baxter keek den spreker met wijd opengesperde oogen aan.

„Wilt ge u thans nader verklaren? Ik heb mijn tijd niet gestolen, maar wel iets beters te doen, dan uw gezeur aan te hooren!”

„Dat had u mij wel dadelijk kunnen zeggen!” antwoordde mr. Rever. „Dan zal ik mij tot een ander wenden, om baron Van Gelderen, die niemand anders is dan Raffles, te laten arresteren!”

Hij keerde zich om. Maar Baxter stond op en hield hem aan de panden van zijn jas vast.

„Halt! U moet u nader verklaren! U wilt toch niet beweren, dat u weet waar baron Van Gelderen, van wien u vermoedt, dat het Raffles is, zich thans ophoudt? Of weet u het wel? Kunt u ons er heen brengen? U weet toch zeker, dat op de arrestatie van Raffles een groote belooning gesteld is?”

„Ik lach om de belooning!” antwoordde mr. Rever verdrietig. „Het is mij voldoende, wanneer hij maar eens achter slot en grendel zit! Verdriet heeft hij mij genoeg berokkend!”

„Nu, daarvan kunnen wij ook meespreken, inspecteur!” sprak de „vloer”.

„Houd je mond! Als jij er niet was dan zouden wij Raffles zeker reeds lang hebben!”

De huiseigenaar deelde nu Baxter mede, dat baron Van Gelderen reeds een poos bij hem woonde, maar dat hij nooit op de gedachte gekomen was, dezen eleganten en voornamen man voor Raffles aan te zien.

„Deze baron is een vreeselijk mensch! Hij bemoeit zich steeds met dingen, die hem niet aangaan!”

„Wilt u wel gelooven, mijnheer de inspecteur, dat hij zich onmogelijk maakt! Ezels, die een slag met de zweep gekregen hebben, interesseeren hem!”

„Dat is fabelachtig!” sprak Marholm. „Denk eens, inspecteur, hij interesseert zich voor ezels! Hij heeft werkelijk reeds genoeg getoond, dat hij in ons veel belang stelt!”

Baxter sloeg met de vuist op tafel.

„Marholm, ik hoop toch niet, dat jij...”

„Wat belooft u, inspecteur?” vroeg Marholm, terwijl hij een onnoozel gezicht zette.

„Om kort te gaan”, sprak mr. Rever verder, „toen ik zooeven de „Graphic” in handen kreeg, vond ik het portret van Raffles. Ik kan u verzekeren, inspecteur, dat het mij voorkwam, alsof een slang mij gestoken had!”

„Dat gevoel heeft inspecteur Baxter zeker ook!” zei Marholm.

„Wil je nu eindelijk je mond wel houden!” riep de inspecteur; „of heb je misschien opgemerkt, dat er slangen zijn in Scotland Yard?”

„Ik nam dus de „Graphic” mee en snelde hier heen...”

Nu is het uw plicht, inspecteur, om Raffles onschadelijk te maken.”

„Waarom hebt ge uw handen verbonden?” vroeg Marholm, terwijl Baxter heen en weer liep, de agenten orders gaf en zich gereed maakte om onmiddellijk naar de woning van baron Van Gelderen te gaan.

„Toen ik mijn huis verliet, heb ik mijn vingers gebrand!” antwoordde mr. Rever.

Marholm wendde zich tot Baxter.

„Hoort u, inspecteur? Hij heeft zijn vingers gebrand! Zou dat niet een slecht voortteeken zijn?”

Baxter antwoordde niet.

De agenten waren spoedig gekomen, een auto kwam

voor en nu ging het zoo spoedig mogelijk naar de woning van den baron.

Baxter schelde aan.

Raffles stond juist over zijn koffer gebogen en luisterde.

„Zoo! De heeren zijn er reeds! Nu, zij hebben den tijd wel benut!”

Hij begon met de meubels te verzetten, de laatste geldswaarde in te pakken en de groote Perzische tapijten in elkander te rollen.

„Hè! Dat is een moeilijk werk! Waarde vriend Baxter, dat zal ik je vergelden!”

Baxter trok weer aan de schel. Hij schelde zoo hard, dat de menschen op straat staan bleven.

„Hij doet toch niet open”, zei Marholm eindelijk, „dat heb ik reeds lang bemerkt, inspecteur!”

„Breekt de deur open!” riep Baxter tot de agenten.

„Om 's Hemels wil!” zuchtte mr. Rever, „wie vergoedt mij de schade?”

„Gij moogt u voor de politie wel een kleine opoffering getroosten!” antwoordde Marholm.

Plotseling sprong de deur open.

„Halt!” gelastte Baxter. „Ik zal het eerst binnengaan!”

„En ik zal u dadelijk volgen!” zeide huiseigenaar; „ik wil eens zien, welk gezicht hij trekt!”

Baxter ging vooraan en opende de volgende deur.

„Drommels, wij zijn nog te rechter tijd gekomen! Alles is voor de reis gereed. Neen, Raffles, dezen keer heb je buiten Baxter gerekend!”

Hij opende de tweede deur en bleef verbluft staan.

Raffles zat in reiscostuum met de Engelsche pet op het hoofd, in een stoel te rooken.

Baxter stond als door den donder getroffen en kon eerst geen woord zeggen.

Raffles draaide zijn hoofd om:

„U hadt ook wel kunnen aankloppen! Dat behoort tot de regels der wellevendheid!”

„Naar den duivel met alle wellevendheid!” riep Baxter.

„Dan hebt u zeker een slechte opvoeding genoten, inspecteur!”

Baxter werd woedend.

Hij ging voor Raffles staan, schermde met zijn vuisten door de lucht en zei:

„Ge zult nu wel inzien, dat het spel afgelopen is! Ge zijt mijn arrestant! Wij zullen nu eens afrekenen!”

Raffles legde zijn eene been over het andere.

„Uw gevangene, inspecteur?” Dat is iets nieuws,

„Windt u toch niet zoo op, want dat benadeelt uw gezondheid. Uw gezondheid is namelijk voor mij van zeer veel belang, want mijn avonturen zouden geen belangstelling meer wekken, als u er niet meer in betrokken waart!”

Bleek van woede keek Baxter om zich heen.

„Marholm, ik geloof zoo waar, dat hij mij ook nog bespot!”

„Dat heb ik reeds lang bemerkt,” zei de „vloer”.

„Ik geloof zelfs dat jij mij uitlacht.”

„Nee inspecteur; ik heb kiespijn!”

„Dat is erg,” antwoordde Raffles. „Ga toch zitten, waarde Marholm.”

Bleek van woede kwam mr. Rever naderbij. Hij moest zijn woorden steeds afbreken, want de asthma verhinderde hem geregeld te kunnen doorspreken.

„Gij.... gij.... ba.... baron! gisteren zijt ge.... zijt ge mij aangevallen.... omdat ik.... omdat ik een ezel.... met de zweep.... een paar maal geslagen heb!”

„Dat klopt! Ik kan het niet zien, dat men een ander slaat!” antwoordde Raffles lachend, „vraag dat maar eens aan inspecteur Baxter.”

„Inspecteur, ik geloof dat hij nu op het gebied der dierkunde komt!” zei Marholm.

Dit was voor Baxter genoeg.

„Haast je! voorwaarts! marsch!”

„Bent u vroeger soldaat geweest?” vroeg Raffles.

„Als ge niet opstaat en ons volgt, dan aat ik jou en je stoel arresteren!” riep Baxter.

„Dan haalt ge u een vervolging wegens het bevoegd transporteren van meubels op den hals!” bevoegde Raffles; „maar dat is niet noodig!”

Als het er u slechts om te doen is, dat ik van hier verdwijna, dan kan dat in een oogenblik gebeuren!”

Hij stond op.

De huiseigenaar stond tusschen Raffles en de deur, die naar het naaste vertrek leidde.

Hij kreeg plotseling een hevigen stoot — de deur vloog bliksemsnel weer open en dicht — en Raffles was verdwenen.

Dat was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat Baxter nog met groote oogen naar den stoel keek, waarin Raffles niet meer zat.

De inspecteur stond op en riep:

„Omsingelt het huis! Bewaakt ieder vertrek!”

De agenten vlogen uiteen. Mr. Rever was op den grond gevallen en stond met moeite weer op.

„Wees onbezorgd, mijnheer de inspecteur! Het huis heeft slechts één uitgang en het vertrek, waarin hij

zich bevindt, slechts één deur. Hij heeft zich zelf ingesloten!”

„Volgt mij!” riep Baxter.

Zij stonden in het vertrek, waarin Raffles verdwenen was. Er was geen spoor van hem te vinden.

„Naar het volgende vertrek!” riep Baxter.

„Dan moeten wij eerst weer terug,” zei de eigenaar; „het vertrek heeft geen anderen uitgang!”

„Dan is hij door den muur gedrongen!” riep Baxter.

Mr. Rever keek den inspecteur medelijdend aan.

„Dat is toch onmogelijk!”

„Nu vergist ge u!” riep Marholm.

„Door den muur?”

„Onze inspecteur Baxter gaat altijd met het hoofd door den muur!”

Baxter hoorde dit niet meer, want hij was reeds weer naar buiten, en nu begon er een wilde klopjacht van het eene vertrek naar het andere; spiegels werden van den muur getrokken, portières verscheurd; maar men vond geen spoor van Raffles.

„Hij moet er toch zijn!” beweerde Rever. „Het is onmogelijk, dat hij ontvlucht is!”

Op dit oogenblik hoorde men een geweldig alarm op de trap.

Niet minder dan vijf agenten stormden naar boven, aangevoerd door Charly Brand.

Hij droeg een grijzen baard en een blauwe bril verborg zijn oogen.

Zonder op de agenten acht te slaan, legde hij een portefeuille op tafel en begon voor te lezen:

„Een kast! drie spiegels! vier tapijten!”

„Halt!” riep Rever, toen hij zag, dat de werklieden begonnen de woning te ontruimen.

„U bent zeker krankzinnig, mijnheer! Deze woning behoort mij!”

Charly Brand haalde de schouders op, zonder hem aan te zien.

„Op al de roerende goederen is beslag gelegd! Hier is het vonnis der rechtbank!”

De huiseigenaar, die de huur steeds geregeld ontvangen had, en ook reeds eenige maanden vooruitbetaling had gekregen, had geen recht in verzet te komen. Het gerechtelijk vonnis was natuurlijk valsch.

Baxter, die niet kon vermoeden, dat hier een truc in het spel was, kwam naderbij.

Hij ging voor de deur staan en lette op iedereen.

Intusschen begonnen de werklieden de meubels weg te dragen.

Ieder stuk werd door Baxter nauwkeurig bekeken.

Na verloop van ongeveer een uur was de woning leeg.

De werklieden brachten alles naar beneden in den daar gereedstaanden verhuiswagen en reden weg.

Baxter raasde als een krankzinnige: „Hij moet er toch zijn!”

Hij doorzocht de woning opnieuw — maar Raffles was en bleef verdwenen. Ook Charly Brand had zich met de processtukken verwijderd, waarop inspecteur Baxter riep:

„Nu sta ik voor een raadsel, Marholm. Er moet een wonder gebeurd zijn, want op natuurlijke wijze kan zoo iets niet geschieden!”

Op dit oogenblik werd er gebeld; een der werklieden was teruggekomen. Op den fug droeg hij een groot Perzisch tapijt en in zijn rechterhand had hij een brief voor inspecteur Baxter.

Baxter, die het een of ander onheil vermoedde, greep zenuwachtig naar den brief.

De inhoud luidde als volgt:

„Waarde inspecteur Baxter!

Deze man brengt u mijn hartelijkste groeten over.....”

Baxter keek om.

„Zeg eens man, wat heb je daar?”

„Een tapijt, mijnheer de inspecteur!”

Marholm begon te lachen.

„Begrijpt u dat niet, inspecteur? De beleefdste groeten... ha ha ha... hij heeft zich in een in elkander gerold tapijt gewikkeld en beslag op zich laten leggen... de met beslag belegde Raffles... het is om zich dood te lachen!”

„Lach je maar dood, gek! Dan ben ik je ten minste kwijt! riep Baxter.”

„Lees nu toch eerst den brief geheel tot het eind. inspecteur!”

„Hierbij zend ik u mijn hartelijkste groeten in den vorm van een tapijt. Ik ben op reis gegaan. Aan het station zal ik weer een gewoon mensch worden, want ik ben iemand, die alle zaken nauwkeurig behandelt. Het doet mij erg leed, dat ik voor langen tijd afscheid van u nemen moet, maar u bent er zelf de oorzaak van, dat onze vriendschap voor eenigen tijd geschorst wordt. Laat het tapijt in het familiegraf van Scotland Yard bijzetten en onthoudt het uw tranen niet! Met deze hoop verblijf ik,

Uw getrouwe
JOHN C. RAFFLES”.

„Ongehoord! ongehoord!” riep Baxter en liep het vertrek op en neer.

„Hij is weg! Goed en wel weg! En wij?”

„Wij zijn de bedroefde achtergeblevenen!” merkte Marholm op.

Mr. Revers schudde het hoofd.

„Mijn huis is thans leeg! Hij heeft medelijden met een ezel, maar met u, inspecteur, gaat hij om op een manier, dat men wel vragen moet...”

Baxter keek den huiseigenaar met doordringende oogen aan:

„Wat moet men vragen?”

„Neem mij niet kwalijk, ik heb niets gezegd!”

„Het kan toch niets anders dan een domme vraag zijn, die mr. Rever doen wilde!” antwoordde de „vloer”; „maar ik geloof, mijnheer de inspecteur, dat wij nu wel iets beters doen kunnen; Raffles heeft Londen zeker nog niet verlaten!”

Baxter herhaalde:

„Raffles is nog in Londen! Je hebt gelijk! Er op los, naar alle stations!”

En de wilde jacht begon.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Vrouw Justitia.

Raffles was niet naar een der stations gegaan, maar, nadat hij den verhuiswagen verlaten had, nam hij een auto, liet zich naar een der voorsteden brengen en was met Charly reeds te Portsmouth aangekomen, toen Baxter nog aan alle stations naar hem zocht.

Te Portsmouth schepte hij zich in. Hij wist zeer goed, dat dezen keer alle mogelijke pogingen zouden aangewend worden om hem te arresteeren en hij koos daarom tot zijn voorloopig verblijf een stad, waar men niet zoo gemakkelijk kon vermoeden, dat hij zich daar bevond.

Hij ging dus niet naar Parijs of Berlijn, niet naar Rome of naar Madrid, maar naar München.

Na een lange reis kwam hij daar aan en nam zijn intrek in het hotel de „Vier Jaargetijden”, onder den naam van graaf van Montregaza.

Intusschen had inspecteur Baxter zijn navorschingen voortgezet en was inderdaad te weten gekomen, op welke manier Raffles Londen ontvlucht was.

Daar had de inspecteur zich in verbinding gesteld met zijn chefs in Scotland Yard en met hen een onderhoud gehad, waarvan het gevolg was, dat Baxter, begeleid door Marholm, Londen verliet, ten einde de vervolging van Raffles voort te zetten.

Het gelukte Baxter na veel moeite het spoor te vinden.

Hij kwam zodoende te München aan, waar hij de zaak met de politie besprak, zonder nog te weten, onder welke vermomming Raffles zich hier ophield; hij had namelijk van af het Centraal Station der hoofdstad van Beieren ieder spoor weer verloren.

Raffles had intusschen te München aangename kennismakingen aangeknoopt.

Hij kwam dagelijks in café „Luitpold”, waar hij in aanraking was gekomen met Münchener artisten, die hem spoedig bij hun vrienden introductie gaven.

Raffles, die den naam van graaf van Montregaza had aangenomen, kwam hier in interessante gezels-

schappen, waar vooral veel artisten en studenten kwamen.

Hier werd hem prins Milow, den zoon van vorst Matchatschich uit Servië voorgesteld.

Deze prins Milow was een eigenaardig mensch. Groot, slank en elegant als hij was, had hij veel overeenkomst met Raffles, te meer omdat hij zijn lorgnet, volgens zijn eigen bewering, zelfs in bed voor de oogen droeg.

Het was een levenslustig jongmensch, die een goede opvoeding genoten had en waarmee Raffles spoedig zeer bevriend was.

Charly, die als vriend van den graaf van Montregaza fungeerde, was zeer intiem geworden met den Münchener beeldhouwer Richard Rommler, die in een oud huis in de Turkenstraat op de vijfde étage een atelier bezat.

„Ik verzoek u om morgen bij mij in het atelier te komen,” zei Rommler tot Raffles.

„Wij hebben een gecostumeerd feest. Mijn verloofde Alida komt ook!”

„Dat is een flink meisje!” zei prins Matchatschich. Rommler knikte toestemmend.

„Het is jammer, prins, dat wij niet met elkaar trouwen kunnen!”

Raffles begon te luisteren.

„Maar waarom niet, Rommler?”

„Ach, graaf, dat is een oude geschiedenis.

Alida is een zeer goede tooneelspeelster, maar zoo arm als Job. En wat mij aangaat, mijn beeldhouwen hebben tot dusverre nog niet genoeg opgeleverd om een eigen huishouding te kunnen oprichten en ik vrees, dat Alida en ik daarom nooit een paar kunnen worden.”

„Ach, stel u maar gerust,” antwoordde de prins, „ge hebt nog tijd genoeg.”

Raffles die de familieaangelegenheden van zijn vrienden reeds tamelijk goed kende, zei:

„U hebt toch een zeer rijken vader, waarde Rommler!”

„Dat is zoo!”

„Frans Rommler, die de eer heeft mijn vader te zijn, bezit meer dan een millioen en daar hij een zeer goed koopman is, wordt 'zijn vermogen steeds nog grooter.”

„Ik kan daarop een liedje zingen,” zei de prins, terwijl hij zijn lorgnet vallen liet.

„Hoe bedoelt u dat?” vroeg Raffles.

„Bij gelegenheid spreken wij daar nog wel eens over,” zei prins Milow.

Rommler ging voort:

„Zoo als gezegd, mijn vader is zeer rijk, maar hij geeft mij niet eens het noodige geld om mijn studiën te kunnen voltooien. Hij wilde, dat ik koopman en geen artist zou worden!”

U kunt wel denken, graaf, dat hij onder deze omstandigheden van mijn huwelijk met een kunstenares niets weten wil en er niet aan denkt, om mij daarvoor het noodige geld te geven!”

„Hm, hm, hm,” zei Raffles en keek zijn vriend Charly aan; „wij zullen toch nog eens zien, of daar aan niets te doen is.”

Den volgenden avond ging Raffles met Charly Brand naar het atelier, op de vijfde étage van een huis in de Turkenstraat.

De vrienden van Raffles, die aanwezig waren, lieten zich niet storen in hun vroolijkheid door de primitieve omgeving.

Midden in het atelier stond een Apollo, die Rommler uit slecht marmer gebeeldhouwd had; het was een kunstwerk, waarvoor hem tot dusverre nog niets geboden was.

„Zie hier mijn geheele vermogen,” zei de kunstenaar en wees naar een hoopje leem, waarmede hij de figuren vormde.

Daar er voor den prins, Alida en nog eenige vrienden geen gelegenheid was om hun mantels op te hangen, kreeg de Apollo een dameshoed als hoofdbedekking en een mantel van den prins om zijn fraai gevormde leden.

Aan het atelier grensden twee vertrekken, die vlug opgeruimd werden.

„Nu kon men de maskers zien; het waren meest lieden uit München, maar er wandelde ook een koning onder het gezelschap heen; verscheiden dames hadden zich als baby verkleed.

De clou echter vormde Raffles:

Hij was als Justitia verschenen.

Gekleed in tricot, sleepte hij een grooten, zwarten mantel achter zich aan. Zijn glad geschoren gelaat paste goed bij het masker, dat alleen zijn oogen vrij liet.

In zijn rechterhand hield hij een weegschaal, waarin aan de eene zijde een houten zwaard en aan den anderen kant gewichten lagen.

Raffles en de prins hadden zich eenigszins teruggetrokken. Ze zaten beiden op een kist, die als canapé dienst deed.

De prins opende het gesprek.

„U hebt mij gisteren naar den ouden Rommler gevraagd. Indien ik niet wist, dat onze vriend Richard een brave kerel is, dan zou ik niet met hem willen omgaan, alleen omdat hij Rommler heet!”

„Daar u de zoon van een vorst bent,” antwoordde Raffles, „verwonder ik mij er over, dat u in deze kringen verkeert.”

„Omdat zulks mij het best bevalt!” antwoordde prins Milow, „en omdat het verschil van standen hier in München zeer klein is!”

Zeg zelf maar eens, kan men zich ergens beter vermaken dan onder deze levenslustige menschen?”

„Je hebt gelijk!” antwoordde Raffles, ofschoon hij er nooit aan gedacht had, dat hij in zulk een gezelschap zou geraken.

„Het is wel eigenaardig,” ging de prins voort, „ik heb vroeger niet geweten, dat mijn vriend Rommler zoo na verwant is aan den ouden woekeraar!”

Raffles luisterde.

„Rommler is dus een woekeraar?”

„Ja, dat is hij. Ik moet hem zestig procent betalen!”

„Drommels!”

„Soms nog meer. Ik ben hem nu tweemaal honderd duizend mark schuldig!”

Raffles zette zijn lorgnet af.

„Dat is een groote som, prins!”

„Dat is niet erg! Mijn vader is zevenvoudig miljonair!”

„Is hij ook een gierigaard?”

„Ja, nog erger! Een tweede Rommler. U zult mij vragen, hoe ik binnen den tijd van een jaar er tweemaal honderdduizend mark kan doorbrengen. Ach, ik was den eersten tijd stamgast in de Oder-bar.

A propos, graaf, u zult toch zeker morgen met mij het bal paré bezoeken, nietwaar? Daar zullen wij eens echt vroolijk zijn! Wat de tweemaal honderd

duizend mark betreft, wil ik u wel vertellen waarvoor ik die bestemd heb, ik bouw een luchtschip!"

Raffles nam nogmaals zijn lorgnet af.

„Wel, dat had ik niet gedacht!"

„Waarom mag een Servische prins ook niet eens werken? De zaak ligt aldus aan:

Mijn vader wil absoluut, dat ik mijn leven doorbreng met nietswaardig gedoe. Ik moet volgens mijn stand trouwen, op de jacht gaan, de een of andere ridderorde zien te krijgen en verder niets!

Ik heb mij nu eenmaal in het hoofd gezet om te bewijzen, dat ik het recht heb om op de wereld te zijn. Daar ik steeds veel gevoelde voor de techniek, heb ik het model van een luchtschip gemaakt, waarmede ik bij de eerstvolgende wedstrijden in Parijs wil gaan vliegen!"

„Dat vind ik prachtig!" zei Raffles; „indien u mijn steun ooit noodig mocht hebben, dan ben ik gaarne tot uw dienst!"

In het aangrenzende vertrek had de vroolijkheid het toppunt bereikt.

Plotseling werd er gescheld.

Richard Rommler ging naar buiten om open te doen. Men hoorde zijn stem en die van een vreemdeling; Rommler kwam spoedig terug.

„Heilige Bonifacius, een „verdekte"!"

Allen werden dadelijk stil. Alle artisten gingen naar het aangrenzend vertrek.

Met een „verdekte" bedoelde men iemand van de politie. En inderdaad verscheen Baxter. Het portret van Raffles was aan alle agenten te München ter hand gesteld en een van hen, die voor het gebouw de „Dichtelei" gestationeerd was, had Raffles verscheiden keeren zien in- en uitgaan en daardoor vermoedens gekregen.

Baxter had geïnformeerd en den weg naar het atelier van Richard Rommler gevonden.

Hij had niemand anders dan Marholm meegenomen, omdat hij aan de Münchener politie het voorrecht niet wilde gunnen, Raffles te arresteren.

Daar Baxter echter geen woord Duitsch verstond, kon hij niets anders doen dan Richard Rommler zijn legitimatiekaart vertoonen. De beeldhouwer las die en zei:

„Wees zoo goed een oogenblik te wachten, ik ben aanstonds te uwer beschikking!"

Daarop ging hij heen.

Baxter keek Marholm aan.

„Wat heeft hij gezegd?"

„Het doet mij leed, mijnheer de inspecteur, maar ik versta de Deutsche taal niet."

„Het is jammer dat ge die taal niet geleerd hebt, Marholm!"

„Akkoord," antwoordde de „vloot".

„Maar wat doen we dan eigenlijk hier?"

Laat ons naar binnen gaan, Raffles is daar — hij kan ons nu niet ontkomen!"

Raffles had intusschen vernomen, wat er gebeurde. Hij trok Rommler ter zijde en vroeg hem:

„Wil u mij een plezier doen?"

„Zeker, graaf!"

„Help mij dan, den ambtenaar — het is een vreemde deling — hier op te houden als ik wegga en houd u, alsof u niet verstaat, wat hij van u verlangt."

„Dat zal ik met genoegen doen, graaf," antwoordde Rommler.

„Goed! Laat den politiemann dan binnen!"

De vroolijke artisten kwamen binnen, terwijl Richard Rommler Baxter en Marholm verzocht om nader te treden.

Charly Brand stond met ingehouden adem in een hoek en wachtte wat er verder gebeuren zou.

Intusschen kwam vrouw Justitia binnen.

„Wees gegroet, waarde collega!"

Baxter keek naar de lange gestalte, die er uitzag als een vrouw en in wien men toch den man herkende.

„He, wie is dat?"

„Dat is de rechtvaardigheid, inspecteur," antwoordde Marholm. „Wij hebben de reis naar München moeten doen, om eens te zien hoe de rechtvaardigheid er uit ziet!"

„Is zij niet mooi?" vroeg Raffles.

„Wat wilt u toch van mij?" riep Baxter.

„Wat wilt *gij* toch van ons?"

„Hebt ge nog niets van een zekeren Raffles gehoord?"

„De persoon, die de rechtvaardigheid vertegenwoordigt, heeft zeker reeds van Raffles gehoord! Dat is hij, die altijd weer door de mazen glipt!"

„Maar nu glipt hij er niet weer door!" riep Baxter, „ik weet zeker, dat hij hier is!"

„Dan willen wij hem eens op de weegschaal leggen — ik geloof, dat hij zwaarder is dan alle gewichten," zei Raffles.

„Hou je stil met je aardigheden! Bovendien, ze zijn hier allen krankzinnig! Kijk toch eens rond, Marholm!"

„Jawel, inspecteur!"

Thans zich tot Rommler wendend, vroeg hij:
 „U weet zeker, of Raffles zich hier bevindt?”
 „Ik versta u niet!” antwoordde Rommler.
 Baxter voelde zich niet op zijn gemak.
 „Marholm, wij hadden eigenlijk een gendarme uit München moeten meenemen!”
 „Dat zou ons niet veel gebaat hebben, inspecteur. Die lui spreken een taal, die wij evenmin verstaan zouden hebben!”
 „Wij moeten alleen op onze oogen vertrouwen!” riep Baxter. „Vooruit Marholm, laat ons Raffles zoeken!”
 „Wij moeten in het atelier beginnen,” beweerde Marholm.
 Baxter keek om.
 „Wat is dat voor een ding, Marholm?”
 „Dat is een standbeeld, inspecteur!”
 „Waarom is dat aangekleed?”
 „Het zal zich wel voor ons schamen!”
 Baxter ging naar het beeld en bekeek het eens.
 „Wat is dat?” vroeg hij Rommler.
 Uit de gebaren, die Baxter maakte, begreep hij, wat deze bedoelde.
 „Apollo!” zei hij kortaf.
 Baxter wendde zich tot Marholm: „Wat heeft hij gezegd?”
 „Dat het mr. Apollo is, inspecteur.”
 „Zeker een portret, Marholm, niet?”
 „Ja zoo iets!”
 Plotseling helderde het gelaat van Baxter op.
 „Ik weet het, Marholm! Ik weet het! Kijk het gezicht maar eens aan!”
 „Wiens gezicht? Dat van Apollo?”
 „Ja, ziet ge de overeenkomst met Raffles dan niet? Het is Raffles! Grijp hem, Marholm!”
 Marholm bleef staan en krabde zich achter de ooren.
 „Maar deze is immers van steen!”
 „Dat heeft hij gedaan om ons te misleiden! Pas nu eens op, er komt dadelijk leven in!”
 En bij deze woorden liep Baxter naar het beeld toe, schudde het met geweld en smet het van het voetstuk af.
 Het gevolg was, dat de Apollo stuk brak.
 „Nu hebt u Raffles stuk gebroken!” zei de „vloer”.
 Doch nu trad Rommler te voorschijn en zei:
 „Dat kost u 500 mark!”
 „Ik versta geen Duitsch!” zei Baxter en krabde zich ook achter de ooren.

Maar Rommler haalde een lei en schreef daar op:
 „Rekening voor de gerechtigheid:
 Voor een gebroken Apollo 500 mark.
 voldaan
 Rommler.”

Baxter zocht uitvluchten, maar een der artisten kwam er bij, greep hem bij den kraag en zei:
 „Wanneer u niet betaalt, wat u gebroken hebt, dan wordt u aan het gerecht overgeleverd.”
 Baxter moest er wel toe besluiten om te betalen en gaf 500 mark. Hij werd echter woedend, keerde zich naar Justitia en vroeg haar:
 „Waar is Raffles toch?”
 „Au! je knijpt mij! Ik ben de Rechtvaardigheid!”
 „Die wordt altijd door hem geknepen!” riep de „vloer”.
 Baxter keerde nu alles ten onderste boven en doorzocht het geheele atelier.
 Raffles ging intusschen zóó zitten, dat hij Baxter voortdurend in het oog hield en begon met zijn gewichten te manoeuvreeren.
 „Marholm, wij hebben ons vergist!” zei Baxter.
 „Dat is niet mogelijk, inspecteur! De mededeeling, die men ons gedaan heeft, was zoo duidelijk, dat we ons niet vergissen konden.”
 Zij gingen weer naar het atelier. De artisten, die zich vroolijk hadden gemaakt over het nuttelooze zoeken, begonnen een kring te vormen om Baxter en Marholm.
 Nu werd Baxter woedend op Rommler, want hij hield er zich van overtuigd, dat deze tot het komplot behoorde.
 „Gij weet zeker, waar Raffles is!” riep hij hem toe.
 „Ik versta u niet!”
 „Spreekt u Engelsch?”
 „Neen!”
 „Maar u,” vroeg Baxter aan Raffles. Het kwam geen oogenblik in zijn gedachten op, dat deze man, met zijn fantastische kleeding, de zoo lang gezochte kon zijn.
 „De gerechtigheid spreekt alle talen!” antwoordde Raffles.
 „Dan moet ge mij zeggen waar Raffles is.”
 „In dit geval zwijgt de gerechtigheid!”
 „Kent ge hem dan?”
 „Wel zeker, zou Justitia Raffles niet kennen?”
 „Dan moet ge mij dadelijk zeggen, waar hij zich ophoudt.”
 „Als ik dat wist, dan was de Gerechtigheid immers niet blind!”

Baxter wendde zich thans tot Marholm:

„Ik geloof, dat hij den spot met ons drijft!”

„Dat komt mij ook zoo voor, inspecteur!”

Baxter dreigde Raffles met de vuist.

„Als ge met de politie spot, dan zult ge wat belevén!”

„Spot de politie dan niet altijd met de Gerechtigheid? Waarom zou het omgekeerde ook niet eens het geval zijn? Maar ik wil u den weg wijzen!”

„Wilt ge mij raad geven? Waarvoor?”

„Om Raffles te vangen!”

De „vloo” luisterde en zette groote oogen op.

Hij liep als een fox terrier om Justitia heen en besnuffelde haar van alle kanten.

„Vertel nader!” riep Baxter ongeduldig.

„Ik geloof bepaald, dat Raffles nog komt, want ik heb onlangs kennis met hem gemaakt,” begon Justitia met de weegschaal spelend.

„Wat? Hoe? En ge zegt dat zoo kalm? Weet ge dan niet, dat dit belangrijker is dan de dood van den keizer van China?”

„Wat mij betreft laat het een en het andere mij totaal onverschillig! Doch kijk eens — deze Raffles is toch een sluwe kerel, niet waar? Wanneer men u nu zoo ziet zitten, dan kan men reeds op honderd passen afstand bemerken, dat u inspecteur van politie bent — ik heb het reeds geroken, toen ik de trappen opkwam.”

„U bent brutaal!”

„Nee, ik ben de Justitia! Dus wanneer u niet een vermomming uitkiest, waarin u niemand, ook niet Raffles herkent, zult u hem zeker niet vangen!”

Baxter knikte.

„Bent u er zeker van, dat hij komt?”

„Ik wed met u!”

Baxter keek Marholm aan.

„Dat is een idee!”

„Dat denk ik ook, inspecteur,” antwoordde de „vloo” en beet zich op de lippen, terwijl hij tegelijkertijd naar Raffles loerde.

„Ik geloof, inspecteur, dat Raffles u in een costume der rechtvaardigheid het minste zou herkennen.”

„Doch waar krijg ik een costume vandaan?” klaagde Baxter.

„Ik zal u het mijne leenen!” antwoordde Raffles.

„Dat is een idee! U bent te goed! Wanneer ik u daar weer eens een dienst voor kan bewijzen...”

„U kunt mij daarvoor eens het costume van een inspecteur van politie leenen! Het zal echter niet noo-

dig zijn, dat ge uw kleeren dan dadelijk uittrekt!”

„Ik heb echter geen tricot zooals gij!”

„Dat hindert niets! De rechtvaardigheid heeft er ook geen aan!”

Baxter was vuur en vlam. Het vooruitzicht, dat Raffles inderdaad nog zou komen, deed hem alle bedenkingen overwinnen, hij ging naar de zijkamer.

Het idee, dat de nieuwsbladen den volgenden dag zouden berichten, met welken list Baxter Raffles gevangen had, bracht hem totaal het hoofd op hol, want hij was zeer ijdel.

Hij wendde zich tot Marholm.

„Wees zoo goed, naar ons hotel te rijden en onmiddellijk mijn pelsjas te halen, opdat ik die over mijn costume kan doen, anders bevries ik nog.”

„Dus een rechtvaardigheid, die aan bloedarmoede lijdt!” zeide „vloo”. „U wilt dus inderdaad, inspecteur...”

„Hoor je niet, wat ik gezegd heb? Ik ben hier je meerdere. Wie weet, of Scotland Yard in dit costume nog niet eens mijn beeltenis laat maken, of mijn portret niet in het masker der rechtvaardigheid eenmaal aan de muren van het Londensche paleis van justitie zal prijken, het volgend geslacht ten voorbeeld...”

„Ik geloof, dat het bevrozen in de hersens begonnen is,” fluisterde de „vloo” en greep naar zijn hoed.

„Mijnheer de inspecteur, ik ga uw pels halen!” en de „vloo” snelde heen.

Intusschen ging Baxter in een zijkamer met het costume, terwijl Raffles zich in een ander vertrek haastig van andere kleeren voorzag.

De artisten, die door deze verstoring zeer boos waren, besloten naar een der naastbij gelegen café's te gaan, om daar verder hun feest voort te zetten.

Rommler beloofde hen spoedig te volgen.

Hij stond met open mond te kijken naar hetgeen zich voor zijne oogen afspeelde, zonder te begrijpen, wat dit alles te beteekenen had.

Baxter was eindelijk gereed en bewonderde zich in den spiegel. Daar hij zeer ijdel was, had hij in het genoegen over zijn eigen verschijning bijna Raffles vergeten, toen plotseling de deur open ging en Raffles binnenkwam:

Baxter was zoo sprakeloos, dat hij in de pose, die hij had aangenomen, bleef staan. Raffles keek Baxter aan en zei:

„Prachtig, als een standbeeld voor de diergaarde van Londen!”

Nu was het met de kalmte van Baxter gedaan,

Met een woedenden kreet wierp hij zich op Raffles. Deze greep naar het leem en wierp Baxter een handvol in zijn gelaat, daarna snelde hij voort. Baxter hem achterna. Daar hij echter niets kon zien, want de leem was hem in zijn oogen gevlogen, viel hij over de pijnhoopen van de Apollo en bereikte de voordeur, toen Raffles reeds vergenoegd de trappen afliep.

Een ijskoude wind woei Baxter in het gelaat, zodat hij onmiddellijk verschrikt weer naar het vertrek terugsnelde.

„Mijn kleeren! Mijn kleeren!”

Rommler begon haastig te zoeken. Het lag voor de hand, dat Raffles de kleeren verstopt had, en nu raasde de ongelukkige inspecteur van politie overal in het rond, niet in staat, om zoo op straat te gaan.

Er werd gescheld.

Marholm kwam binnen, met de pels van Baxter over zijn arm.

Baxter snelde hem tegemoet:

„Spoedig, Marholm! Mijn jas!”

„Hoor eens, inspecteur,” beweerde de „vloer” gemeedelijk, „ik heb op de trap iemand ontmoet, die duivelsch veel op Raffles geleek!”

„Mensch, Marholm, jij ezel, dat was Raffles! Heb je hem niet beetgepakt?”

„No, ik wist toch, dat u boven was, inspecteur! En daar die man onmiddellijk uit uw tegenwoordigheid kwam, had ik toch geen reden, hem beet te pakken!”

Baxter schuimbekte. Daar de kleeren nog altijd niet gevonden waren, hulde hij zich in zijn pels en liep de trappen af.

Doch Raffles was verdwenen.

„U zult koude voeten krijgen, inspecteur!” zei de „vloer” onbeschaamd.

Baxter brulde hem tegemoet:

„Zorg voor een rijtuig, jij hebt aan alles schuld!”

„Daaraan ben ik reeds gewend!” antwoordde Marholm en floot om een rijtuig.

Intusschen begon inspecteur Baxter zich over zijn bloote voeten op te winden!

„Ik zal mij de influenza op den hals halen!”

„Dan hebt u tenminste van München iets meege-

bracht; wanneer het niet Raffles is, is het ten minste influenza!”

„Wil je zwijgen, wil je ten minste erkennen, dat Justitia hier boven was?”

„No! Dat is ook zeer begrijpelijk! Geloof u, inspecteur, dat men het u kan aanzien, dat u Justitia wilde zijn?”

Baxter zei geen woord meer, doch stapte in het rijtuig. Zij reden nu naar het hotel.

Toen zij daar uitstapten, was Baxter niet weinig verwonderd, een ziekenwagen voor de deur te vinden.

„Is hier een ongeluk gebeurd, portier?”

De portier, die de deur van het rijtuig openmaakte, wendde zich medelijdend tot Marholm.

„Aha, het is dus waar! Uw arme heer is krankzinnig geworden!”

„Wat moet ik hem nu antwoorden, inspecteur?” vroeg de „vloer”.

Nauwelijks stond Baxter met zijn bloote voeten op de sneeuw, toen hij door sterke armen werd beetgepakt en in den ziekenwagen werd getild. Een dokter stapte er na hem in.

„Te hulp,” steunde Baxter; „ik ben inspecteur van politie.”

„Valsche voorstellingen!” sprak de dokter kortaf. „Zonder twijfel volslagen krankzinnig! Loopt in de sneeuw te wandelen met bloote voeten en draagt als eenig kleedingstuk een pelsjas. Ik zal hem dadelijk in de afdeeling voor ongeneeselijken brengen!”

De „vloer” stond nog geheel en al erbluft voor de hoteldeur en wendde zich tot den chef:

„Wat heeft dit te beteekenen?”

„Er werd ons zoo juist telefonisch meegedeeld, dat de gast van no. 17 gek is geworden. Ook werd de psychiatrische kliniek opgescheld; er is, zooals u ziet, reeds voor de overbrenging gezorgd. De arme heer! Heeft hij reeds vroeger verschijnselen van krankzinnigheid vertoond?”

De „vloer” stak de hand in den zak en zuchtte:

„Ja, reeds lang!”

Toen nam hij een rijtuig en reed naar de psychiatrische kliniek, om er voor te zorgen, dat inspecteur Baxter zijn vrijheid terugkreeg.

DERDE HOOFDSTUK.

Gemaskerd bal in den schouwburg.

Den dag na dit voorval ontving Richard Rommler dezen brief:

Waarde heer Rommler!

U hebt gisteren getoond een man te zijn, die het hart op de rechte plaats heeft en die gaarne een goed vriend uit den nood helpt! Welnu, ik zal alles aanwenden om mij te revancheeren en hoop, dat ik het spoedig zoo ver brengen kan, dat u uw geliefde Alida naar het altaar kunt voeren!

Uw Graaf van Montregaza."

De prins wist van het voorgevallene van den vorigen dag alleen, dat de man, die zich toegang had weten te verschaffen tot de woning van Rommler, als zijnde krankzinnig naar een gesticht gebracht was.

Hij had daarom niet de minste reden, eenig vermoeden te koesteren tegen zijn vriend, graaf van Montregaza, toen zij elkander aantroffen op het bal in den schouwburg.

In de groote zaal, die anders voor tooneeluitvoeringen bestemd was, maar die nu als een paradijs was ingericht, verdrong zich een feestelijk getooide menigte. Dominos in alle mogelijke kleuren, de meeste echter versierd met groote hoeden met veeren, zoo als de ridders uit de middeleeuwen ze droegen, verdrongen zich tusschen de heeren in rok of smoking.

De versierde muren, de zee van licht, de elegante galerijen gaven stemming aan het Münchener bal maské.

Raffles, die zich graaf van Montregaza liet noemen, en de prins hadden elkander rendez vous gegeven op een afgesproken teeken.

Prins Milow stond tegen een pilaar geleund en keek naar het gewoel der menigte.

De muziek was weer begonnen, de paren draaiden rond in een wilde wals.

„He, zijt ge zoo in gedachten verdiept?" vroeg Raffles, toen hij bij den prins kwam.

Deze keerde zich om en reikte hem de hand:

„O bent u het, graaf! Wat zegt u van hetgeen giste-

ren bij Rommler is voorgevallen? Bij artisten moet men altijd op verrassingen voorbereid zijn!"

Raffles nam zijn lorgnet af. Toen de beide mannen zoo naast elkaar stonden, zou men hen voor broeders of tweelingen hebben aangezien, doordat de een precies op den ander geleek.

„Dat was niemand van de politie, maar een krankzinnige!" beweerde Raffles.

De prins knikte toestemmend en zei:

„Dat heb ik ook reeds gehoord!"

Hij nam zijn vriend onder den arm en wandelde door de dichte drommen, terwijl de prins somber voor zich keek. Toen zij ten laatste bij een klein gedekte tafel, waarop een roode lamp en een flesch champagne stonden, gekomen waren, vroeg Raffles:

„Waarom zoo neerslachtig, prins?"

„Ach, ik heb bij den ouden Rommler heden een wissel moeten teekenen, dien hij mijn vader presentereeren wil!"

„Is dat zoo erg?"

„Dat ligt aan de omstandigheden. Ik moet met een vorstin trouwen en heb er geen zin in om mijn leven in verveling door te brengen!"

„Dan moet ge trachten, onafhankelijk te worden, prins!"

„Juist, ik ben bezig om mij dat te maken! Zoodra mijn vliegmaschine gereed is, ga ik deelnemen aan de wedstrijden te Parijs en als ik succes heb, dan ben ik weldra zoo ver, dat mijn vader wel toegeven moet."

„En nu stuit het u zeker tegen de borst, dat uw vader met uw schulden bekend wordt."

„Dat kunt u wel denken! Te meer, daar hij er zeer nieuwsgierig naar zal zijn, op welke manier ik deze schulden gemaakt en waaraan ik het geld besteed heb!"

„Is er dan geen uitweg te vinden, prins?"

„Dat weet ik niet, graaf! Misschien schiet u iets te binnen! Ik zou het op den duur gaarne willen vergelenden! Ik zit nu vreeselijk in den nood! De wissel is

„Driemaal honderd vijftig duizend mark groot — ik heb slechts tweemaal honderd duizend mark ontvangen.”

„Alle respect! de oude Rommler kent zijn vak; wij zullen eens zien of wij hem in de kaart kunnen loeren!”

De prins keek zijn vriend vragend aan, reikte hem de hand en zei:

„U zoudt waarlijk een goed werk verrichten, als u iemand als ik, die inderdaad gaarne een goed burger in de maatschappij wil zijn, uit de klauwen kondt reddend van dien woekeraar. Maar ik geloof niet, dat het u gelukken zal.”

Raffles keek naar den grond.

„Kijk, ginds is Rommler,” zei de prins, „en Alida zie ik daar ook! Ik ken haar aan haar hoed! Een charmant meisje!”

En inderdaad kwam een domino door de menigte heen op den prins toe.

Raffles zag nu, dat Alida, de bruid van Rommler, het mooiste meisje was, dat hij ooit gezien had.

Plotseling sperde hij de oogen wijd open.

„Drommels!” dacht hij, „de kerel is reeds weer hier!”

Degeen, die zijn opmerkzaamheid trok, was niemand anders dan inspecteur Baxter, die in zijn geleenden rok een komischen indruk maakte. Hij was van opgewondenheid vuurrood; Marholm, die in zijn gezelschap was spitste zijn ooren en oogen om goed te zien, wat er om hem heen voorviel.

Baxter was natuurlijk spoedig weer uit het krankzinnigengesticht ontslagen.

Men kan zich gemakkelijk voorstellen, dat inspecteur Baxter sedert de laatste vier en twintig uren vreeselijk geraasd had!

Hij had er een eed op gedaan, Raffles te München te arresteeren, het mocht kosten wat het wilde. En hij liet het nog al iets kosten.

Het geheele personeel van vier detective-bureaux was op de been, om de aanwezigheid van Raffles op te sporen en een dezer bureaux was het ook gelukt te ontdekken, dat Raffles onder den naam van graaf Montregaza in het hotel de „Vier Jaargetijden” logeerde en hedenavond het bal maské in den schouwburg bezocht.

Toen Baxter dit hoorde, wreef hij zich vergenoegd de handen.

„Uitstekend, Marholm,” zei hij, „ik zal hem nu op het bal arresteeren!”

„Uitstekend!” antwoordde Marholm, „ik heb nog nooit een gemaskerd bal gezien en grijp deze gelegenheid gaarne met beide handen aan!”

„Je moet Raffles aangrijpen en niet de gelegenheid!” riep Baxter.

Marholm, die iets, maar toch zeer weinig van de Duitsche taal verstond, sprak:

„Grijpt maar in het volle menschenleven, en waar gij het pakt, daar hebt gij — Raffles!”

„Kerel, je bent krankzinnig!” bromde Baxter.

Het had Baxter veel moeite gekost om een goeden rok te krijgen. De inspecteur was zoo gauw op reis gegaan, dat hij geen tijd meer had gehad om zijn eigen mee te nemen. Maar eindelijk waren zij toch met hun kleedij gereed en kwamen welgemoed in den schouwburg aan.

Baxter had oog noch oor voor de bonte menigte, maar Marholm des te meer.

Hij had geen oogen genoeg. Ieder oogenblik greep hij Baxter bij den arm:

„Kijk daar eens, inspecteur... deze domino... die voetjes... neen... kijk toch eens, inspecteur... die voetjes...”

„De duivel mag je halen!” riep Baxter.

„Die behooren zeker aan een engel!” riep Marholm.

„Je moet naar de voeten van Raffles kijken en niet naar die van engelen!”

Zij drongen nu door de zaal heen, en juist op dit oogenblik ontdekte Raffles zijn beide vervolgers.

„U bent heelemaal verstrooid,” zei de prins.

Raffles boog zich naar Alida en vroeg:

„Wilt u mij een genoegen doen, mejuffrouw?”

Zij lachte, waardoor haar mooie witte tanden zichtbaar werden.

„Jawel, graaf!”

„Kijk dan eens dien jongen man daar ginds aan, mejuffrouw...”

„Hem, die naast dien dikken heer wandelt, naast dien met zijn rok, die zoo slecht zit en die een gezicht heeft als een bulhond... ziet u hem?”

„Jawel! Die als een jonge windhond overal heen-snuffelt.”

„Juist! Wilt u dien persoon niet eens een oogenblik bij den neus rondleiden?”

Plotseling zag Marholm een paar fonkelende oogen voor zich en voelde hij twee zachte meisjesarmen op zijn schouders.

„Ga toch heen en haal een flesch champagne!” werd gefluisterd.

Marholms knieën knikten van schrik. Maar de zachte armen deden het hunne en de mond kon zoo aardig lachen, dat Marholm, de windhond, zonder verdere plichtplegingen haar den arm presenteerde en weg wilde.

Maar Baxter hield hem vast.

„Marholm! Ben je waanzinnig? Je zoudt hier immers een goede vangst doen.”

„Dat heb ik reeds gedaan, inspecteur!”

„Moet hij dan nog meer vangen?” vroeg Alida in gebroken Engelsch en trok hem mede.

Baxter wilde hem achterna snellen, maar in hetzelfde oogenblik kwam iemand met uitgespreide armen op hem toe en voordat hij deze kon afweren, was hij reeds omhelsd.

„Vorst! Is het mogelijk? Bent u hier? Ik moet u dadelijk aan mijn vrienden voorstellen!”

En de spreker trok Baxter bliksemsnel naar de tafel van den prins.

De oogen van Baxter sperden zich wijd open. Zijn borst ging stormachtig op en neer. Hij, die hem medetrok, was Raffles.

Zonder twijfel! Het was Raffles! En hij wilde reeds beginnen te roepen, toen Raffles hem op een stoel neerzette en riep:

„Kellner! Drie flesschen wijn! Een warm en twee koud!... u permitteert toch...”

Bij deze woorden wendde Raffles zich tot den prins: „dat ik u voorstel... de vorst van Montekukuli... oude Engelsche familie... een zeer aangenaam persoon”... en nu wendde hij zich weer tot Baxter, die met open mond neerzat, „hier is mijn tweelingbroeder...!”

Baxter keek den prins aan. Hij keek verstomd over de gelijkenis. En daar Raffles opzettelijk zijn spraak veranderde, dacht Baxter op eens:

„Drommels! zou ik mij vergist hebben? Is die andere dan misschien Raffles?”

Hij besloot op zijn hoede te zijn en gewaar te worden, wie Raffles was. Hij moest natuurlijk zijn glas dikwijls aanspreken, want hij wilde niet, dat Raffles zou denken, dat Baxter niet mee kon doen! Dan kende hij den inspecteur niet — en Baxter dronk steeds er.

Maar hoe meer hij dronk, hoe gemoedelijker en spraakzamer hij werd en ten slotte, toen hij ongeveer een uur bij de beide vrienden gezeten had, begon hij geschiedenissen te vertellen... geschiedenissen... waar bij Raffles het uitschaterde van lachen.

De prins schudde verscheidene malen het hoofd;

„Vorst Montekukuli is een zonderling”, zei hij, „Hij verbeeldt zich, een Engelsch inspecteur van politie te zijn”.

Thans kwam een domino den prins halen.

Raffles en Baxter waren nu alleen.

„Kellner!”

„Wat wenscht u?”

„Bezorg ons dadelijk een auto!”

„Zeer goed!”

De kellner had geen argwaan. Hij bracht het verzoek aan den portier over en binnen een kwartier stond er een auto gereed.

Het was nog tamelijk vroeg — een uur in den nacht — niemand nog dacht er aan om naar huis te gaan en er was dus nog geen enkel rijtuig voor den schouwburg.

„Kellner!” herhaalde Raffles, nadat hij hem tien mark drinkgeld gegeven had, „deze heer is... vorst Montekukuli!... Van ouden adel... maar hij is erg dronken! Hij moet naar huis gebracht worden! Zeg den chauffeur, dat hij in Bavariahöhe woont...” en Raffles noemde nog een straat, die aan het uiterste einde van München lag... minstens op een uur afstands van den schouwburg.

„Zeer goed, mijnheer!” zeide de kellner.

„Ik zal den chauffeur een drinkgeld geven en hem zegen, dat hij dezen heer spoedig moet wegbrengen. Maar wie zal hem begeleiden?”

„Dat is niet noodig! Hij kan nog op zijn beenen staan! Hij moet hem tot aan het huis brengen en dan onmiddellijk weer weggrijden!”

„Zeer goed, mijnheer!”

De kellner deelde dit aan den portier mede en de portier aan den chauffeur.

Raffles gaf een ruim drinkgeld, maakte Baxter wakker en riep hem toe:

„Vlug, inspecteur! Wij moeten Raffles arresteren!”

Hij tastte daarbij in Baxter's borstzak en haalde diens portefeuille met alle legitimatiepapieren er uit, Baxter wreef zich de oogen.

„Ra... Ra... Raffles?... all right! Ko... kom vlug... Ma... Marholm!”

Ondersteund door twee kellners werd Baxter naar de auto gebracht.

Hij was zoo dronken, dat hij de auto voor zijn bureau in Scotland Yard aanzag en dat hij te vergeefs trachtte gewaar te worden, hoe het kwam, dat zijn bureau plotseling op raderen liep.

Eindelijk sliep hij weer in. Na een reis van een uur hield de auto stil. De chauffeur trok den slapende er uit.

„Goed zoo!” zei Baxter in slaapdrunkenheid, „hoor eens, Ma... Marholm, direct... den kerel... de boeien aanleggen!”

„Nu, die is smoordronken!” dacht de chauffeur en zette Baxter tegen den muur van een huis.

Alles lag vol sneeuw. De maan scheen helder. Nergens was iemand te zien. De auto reed weg.

Baxter probeerde te vergeefs om alleen te staan. Na een poos meende hij dat zijn schaduw Raffles was en begon daar nu jacht op te maken.

„Halt! Ra... Raffles! Pa... pak hem toch, Ma... Marholm!”

Op eens viel hij op den grond. Een agent van politie kwam naderbij.

„Kerel, waarom maak je zoo'n alarm, dat is nachtelijk burengerucht!”

„Jij... j... ezel... nu is hij weer weg!”

Baxter lag nu op den grond en kon den vermoedelijken Raffles niet meer zien.

Maar de agent van politie had het woord „ezel” kwalijk genomen en nam den inspecteur naar de wacht mee.

Daar was niets met hem te beginnen. Hij verklaarde vorst Montekukuli te zijn, en er bleef niets anders over, dan hem eerst zijn roes te laten uitslapen.

Intusschen was Marholm bijzonder vroolijk geworden. Vergeten was Londen, Scotland Yard, Baxter en Raffles.

Hij zong zijn hoogste lied aan de zijde van zijn mooie domino, met wie hij vergenoegd in een wijnlokaal zat.

Zij verstonden wel is waar elkander niet, doch dat hinderde niets! Marholm was bijzonder in zijn schik, doch toen hij zich veroorloofde zijn dame te willen kussen — iets dergelijks was bij een gemaskerd bal toch aan de orde van den dag — verscheen plotseling een manspersoon.

Dat was Rommler.

Met de linkerhand trok hij Alida op zij, met de rechter pakte hij Marholm beet:

„Trouwelooze!” raasde hij tot Alida, „en jij, kerel, maak dat je wekomt, of ik zal je helpen.”

„You speak English?”

„Ik zal jou Engelsch!” zei Rommler en gaf Marholm een stomp.

Marholm verstond geen gekheid en wierp zich op

Rommler. De overige gasten verstonden echter nog minder gekheid. Toen zij hoorden, dat de vreemde niet eens Duitsch sprak, namen zij een houding aan alsof zij hem eens flink wilden afranselen.

Op dit oogenblik verscheen Raffles.

Een der feestgenooten gaf Marholm juist een slag, zoodat deze als een elastieken bal Raffles in de armen viel.

„Mr. Marholm? Wat beteekent dat? Speelt ge hier voetbal?”

„De anderen hebben voetbal gespeeld!” stamelde Marholm. Doch nu nam zijn gelaat een vreemde uitdrukking aan:

„Raffles! Lord Lister! Ik vertrouw mijn oogen niet!”

„Vertrouw ze gerust! Waarom zouden wij ons ook niet eens een grapje veroorloven!”

Marholm stond als door den donder getroffen.

„En Baxter?”

„Dien moet ge morgen vroeg van de Bavariahöhe terughalen”.

„Van... waar vandaan?”

„De politie zal het u wel zeggen, Marholm!”

„Wij wilden u eigenlijk arresteeren, lord Lister!”

„Dat hadt gij vroeger moeten doen, Marholm. Zal ik u eens een raad geven? Ga naar huis en tracht Baxter weer te vinden. Ten slotte bevriest hij voor het eenzame huis op de Bavariahöhe en krijg ik de schuld.”

Marholm kwam tot de overtuiging, dat Baxter en hij dit keer weer aan het kortste eind hadden getrokken. Daar hij echter altijd in een goed humeur was en in stilte altijd een goed vriend van Raffles was, beschouwde hij de zaak van den eenigen kant, waar zij van te beschouwen was, namelijk van den kluchtigen.

„Dat hebt u prachtig gedaan!” sprak hij. „Dit mag ik u echter wel zeggen. Hier is iedereen krankzinnig, dus ben ik hier niet in functie! Doch morgen, lord Lister, ben ik weer de ondergeschikte van inspecteur van politie Baxter! Morgen pakken wij u!”

Zij waren intusschen den uitgang van den schouwburg genaderd.

Marholm verwenschte zijn baantje, want hij was gaarne nog een poos gebleven. Buiten op straat wreef hij zich de handen:

„Een vervloekte kerel, die Raffles, in één woord reusachtig! Stuurt mij een domino op den hals en zendt Baxter naar de Bavariahöhe! Wat een kerel! Doch wacht maar!”

VIERDE HOOFDSTUK.

De gevolmachtigde van den woekeraar.

Raffles had Charly er des nachts nog van verwittigd, dat zij in een ander gedeelte der stad een hotel zouden betrekken.

Zij veranderden beiden hun naam, en de drie detective-bureaux staakten voorloopig hun onderzoek, want zij hadden feitelijk ieder spoor verloren.

Den morgen na het bal, of liever gezegd, op denzelfden dag, want Charly en Raffles waren eerst om tien uur naar huis gekomen, ontvouwde lord Lister den „Münchener Nachrichten”.

Zijn blik viel op de volgende advertentie:

„Een vertrouwd persoon gezocht! Het liefst een voormalig politiebeampte, die zich onmiddellijk kan belasten met een zeer kiesche en geheime zaak. Brieven onder S. M. aan het secretariaat van het Servische consulaat.”

Raffles klapte met de vingers.

„Charly, ik heb een idee! Breng spoedig inkt!”

En Raffles schreef den volgenden brief:

„Hooggeboren Heer!

Als Engelsch beampte van politie, die eenige weken zijn ambt heeft nedergelegd, ben ik niet alleen in staat als vertrouwd persoon op te treden, doch tevens zal ik ook met bescheidenheid en energie iedere opdracht uitvoeren. Ik was reeds tien jaar in dienst van Scotland Yard en ben vooral bekend geraakt door mijn vervolgingen van den beruchten Raffles.

Uw onderdanige
Inspecteur BAXTER.

P. S. Verzoeken de brieven, teneinde mijn incognito te bewaren, te zenden post restant, motto „Altijd werkzaam”.

Raffles ging den brief posten.

Denzelfden avond zond hij Charly Brand naar het postkantoor — en inderdaad was er ook reeds antwoord.

Raffles ging in zijn leuningstoel zitten en lachte,

zoals Charly Brand het nog nooit van hem gehoord had.

„Dat wordt een bijzondere grap, Charly!”

Raffles las:

„Zeer geachte heer inspecteur!

De vorst Matschatschich, dat wil zeggen de oude vorst Matschatschich, die in Belgrado woont, heeft mij opgedragen een vertrouwd persoon aan te stellen, die nauwkeurig nasporingen moet doen omtrent het privaat leven van zijn zoon, den jongen vorst Milow Matschatschich, die te Munchen woont. Vooral moet deze vertrouwde persoon er zien achter te komen, waarom de prins zoo'n groote schuldvordering te zijnen laste heeft. Ik verzoek u dit schrijven vertrouwelijk te behandelen en mij nog heden een bezoek te brengen.

Uw onderdanige,

KRAKEWITCH,

Secretaris bij het Servische Consulaat.”

Raffles bracht Charly met alles op de hoogte, wat deze nog niet wist, en Charly voerde van plezier een Indianendans uit.

„Nu ben ik toch nieuwsgierig, hoe dat afloopt.”

„Het zal goed afloopen!” antwoordde Raffles, opende zijn koffer en vermomde zich zoo, dat hij sprekend op Baxter geleek.

„Dit is weliswaar niet mijn gewoonte,” sprak hij tot Charly, „doch voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast.”

Hij liet een rijtuig komen en reed naar den heer Krakewitch.

Deze kleine man, die een leverziekte had, ontving hem buitengewoon beleefd.

„Het verheugt mij, dat u zoo spoedig gekomen bent!” sprak hij, nadat hij den valschen Baxter een stoel had aangeboden.

„Ik was reeds van plan, om u niet in de zaak te betrekken, daar ik gehoord heb, dat u hedennacht een onaangenaam avontuur hebt gehad!”

„Ach, ik had een weinig te veel gedronken, mijnheer de secretaris!”

„Dat moogt u echter onder deze omstandigheden nooit meer doen!”

„Ik bezweer u, dat u geheel en al onbezorgd kunt zijn, mijnheer de secretaris!

En waarover handelt het nu hier?”

„De vorst ontving gisteren per expresse een wissel, die niet minder dan 350.000 mark bedroeg. Deze schuld heeft zijn zoon gemaakt, en wel bij een zekeren Rommler. U begrijpt, dat de vorst woedend is.... tracht dus gewaar te worden, waarvoor de jonge vorst deze schuld gemaakt heeft. Hij zou namelijk binnenkort trouwen, en zijn vader ligt er veel aan gelegen, dat zijn levenswandel onberispelijk is. Zoodra u eenig bericht kunt geven, reist u naar Belgrado en deelt den vorst den uitslag van uw nasporingen mede. Alle verdere orders ontvangt u van Zijne Hoogheid, de vorst Matschatschich zelf. Kunt u zich legitimeeren?”

„Dat spreekt van zelf!” antwoordde Raffles, en kreeg de portefeuille van Baxter te voorschijn.

De secretaris onderzocht de documenten en knikte daarna tevreden.

„Hoeveel voorschot verlangt u?”

„Duizend mark!”

De secretaris betaalde duizend mark uit en Raffles onderteekende:

„Heden ontving ik, als inspecteur van politie Baxter 1000 mark voor rekening van den vorst Matschatschich.

RAFFLES.

De secretaris bestudeerde de onderteekening.

„Ik kan dat niet lezen, mijnheer de inspecteur.”

„Dat wil zeggen Baxter! Ik schrijf wat onduidelijk!”

„Zoo, zoo. Nu, geluk er mede!”

Raffles nam de duizend mark en ging heen. Thuis gekomen, deed hij ze in een enveloppe en zond ze per post naar het hotel, waar Baxter met Marhe logeerde.

„Beste inspecteur!

Ik heb heden 1000 mark voor u geïnd. Volbreng uw opdracht getrouw en blameer u niet meer.

Uw JOHN C. RAFFLES.

Daarna had Raffles met Charly een onderhoud.

„Je verlaat het huis niet, vóórdat ik terugkom!” sprak lord Lister tot zijn trouwen vriend.

„Ik ga met den sneltrein en ben binnen vijf dagen

weer terug. Dat wordt een grap, waarvan men nog lang zal spreken, Charly!”

Denzelfden dag ging hij op reis, en kwam 36 uur later te Belgrado aan, waar hij zich reeds telegraphisch bij vorst Matschatschich had aangediend.

De vorst woonde in een oud, vervallen paleis.

Hij stond bekend als de grootste vrek en huicelaar van gansch Servië. Toen Raffles bij hem binnenkwam, keek hij hem met stekende blikken aan. Zijn lange haviksneus scheen duidelijk vooruit te willen ruiken, wat de valsche Baxter hem wilde berichten.

„U bent dus de detective Baxter?”

„Jawel, Hoogheid! Buiten dienst!”

„Naar ik hoop, hebt ge de heele som nog niet gebruikt, die ge u als voorschot hebt laten geven.”

„Natuurlijk! Ik heb zelfs nog eenmaal 1000 mark noodig, om weer naar huis te komen!”

„Wat? Hebt u dan al iets vernomen?”

„Alles, hoogheid! In de eerste plaats: hier is mijn legitimatie. Onderzoek haar, opdat het niet achterna heet, dat de zaak riet zuiver was!”

De vorst voldeed aan het verzoek en gaf tevreden Baxter de papieren terug.

„En vertel nu!”

Raffles maakte het zich gemakkelijk en begon:

„Uw zoon, hoogheid, is het beste, soliedste en braafste mensch, dat men zich denken kan.”

De gelaatstrekken van den vorst klaarden op:

„Ja, ja! Hij is een zeer brave jongen! Doch hij is een verkwister! Hij moet onder curateele! En wat het ergste is, hij is niet normaal!”

„Aha!” riep Raffles.

„Hebt u dat niet opgemerkt? Denk eens wat voor soort manie hij heeft: hij wil werken!”

„Hm”, deed Raffles, „dus toch ziek. Doch dat zal wel weer ophouden! In elk geval kan ik Uwe Hoogheid verzekeren, dat de prins oogenblikkelijk weer normaal zou zijn, wanneer men hem uit de handen van die sirene zou bevrijden, die...”

De vorst liet hem niet uitspreken. Hij danste als een krankzinnige door het vertrek en riep:

„Een sirene? Bevindt hij zich in de macht van een sirene? Dus een vrouw heeft al dat mooie geld ingeslokt? Dat mooie geld! Driehonderd vijftigduizend mark!”

Raffles knikte ernstig.

„Ja, een vrouw! En wel een vrouw, die geen afstand van den prins wil doen en vast besloten heeft, erfge-

name van den troon van het vorstendom Matschatschich te worden!"

„Daar komt niets van!" schreeuwde de vorst en rwaaid met zijn handen in de lucht. „Dat is verschrikkelijk! Zoo'n persoon wil de prins trouwen! Daar moet onmiddellijk werk van gemaakt worden! Wie is dan die vrouw?"

„Een tooneelspeelster. Ze is bekend als Alida uit Munchen!"

„Ach, een tooneelspeelster! Dat ook nog! Ontzettend! Dat mooie geld! En alles heeft zij ingeslikt? Een beroerte moge haar treffen!"

„Tot nu toe is zij zeer gezond, hoogheid!"

De vorst staakte zijn Sint Vitus-dans.

„Hoor eens, inspecteur, u bent toch beambte der politie! U komt met alle mogelijke lieden in aanraking, nietwaar? Hoor nu eens! U zult mij zeker wel een raad kunnen geven; welke mogelijkheid zou er kunnen bestaan, mijn zoon uit de handen van deze sirene te verlossen?"

„Daar bestaat slechts één middel voor, hoogheid!"

„En dat is?"

Raffles wreef duim en wijsvinger tegen elkander.

„Geld geven!"

„Wat? Nog eens geld geven? Weer geld geven? Deze persoon heeft reeds 350.000 mark gekost!"

„Bedenk eens, hoogheid, wat zij eerst nog zou kosten, wanneer zij de vrouw van den prins is!"

„Nooit, eerder wurg ik haar!"

„In mijn qualiteit als inspecteur van politie moet ik daartegen protesteeren!"

De vorst liep, met de handen op den rug gekruist het vertrek heen en weer. Doch langzamerhand werd hij kalmer. Hij scheen te begrijpen, dat hij hier een zeer flink mensch voor zich had, die er wel voor zorgen zou, de zaak weer in orde te brengen. Hij bleef voor Raffles staan en vroeg:

„Hoeveel, gelooft u, dat wij deze persoon als afkoopsom moeten aanbieden?"

„Nu, honderdduizend mark is het minimum!"

„Honderd..... verschrikkelijk..... Honderdduizend meent u?"

„Dat is het minimum!"

„Welnu, laten wij deze dame er toe trachten te bewegen, dat zij voor honderdduizend mark van den troon van vorst Matschatschich afstand doet!"

„Ja, ik geloof, dat ik er wel voor kan instaan, dat juffrouw Alida voor deze som er afstand van wil doen om vorstin Matschatschich te worden!"

„Mooi! Goed! Ik zal deze som nog opofferen! En nu nog iets: Hoe denkt u over Rommler, die mijn zoon het geld heeft voorgeschoten?"

„Dat is een zeer eerbiedwaardig man, hoogheid!"

„Zoo? Men kan hem dus het geld betalen en den wissel inlossen?"

„Beslist! Al was het alleen maar om schandaal te vermijden!"

„Denkt u, dat men hem niets van de rente kan aftrekken?"

„Wanneer uw hoogheid mij het wil toevertrouwen, de som aan Rommler te betalen, dan zal ik probeeren er wat af te trekken. Doch uw hoogheid begrijpt — daarvoor moet ik den man geld kunnen toonen."

„Dat begrijp ik!"

Vorst Matschatschich onderzocht nog eenmaal de legitimatiepapieren van Baxter, en, om geheel en al zeker van zijn zaak te zijn, telegrafeerde hij naar Scotland Yard in Londen:

„Bestaat er een inspecteur van politie Baxter?"

Per omgaande kwam het volgende antwoord:

„Ja! Een geschikt ambtenaar!"

Daarna aarzelde vorst Matschatschich niet meer om Raffles een chèque van 350.000 mark te overhandigen, en hem de beloofde volmacht te geven.

„Wat de 100,000 mark betreft, die u voor de bewuste juffrouw Alida noodig hebt, zal ik u dit geld onmiddellijk zenden, zoodra ge uw opdracht hebt uitgevoerd. Ik wil nog eens over de zaak nadenken!"

„Zeer goed, hoogheid!"

De vorst gaf den valschen Baxter nog een massa instructies en begeleidde hem zelfs naar het station.

„Een flink mensch", fluisterde de vorst voor zich heen, toen Raffles met de 350,000 mark naar het station reed.

Na een vermoeiende reis kwam Raffles weer te München aan. Charly had het huis niet verlaten en kon zijn vriend berichten, dat alles goed gegaan was.

„Alleen Baxter", ging Charly voort, „brengt hemel en aarde in beweging".

„Dat kan ik mij voorstellen!" lachte Raffles.

Denzelfden dag liet lord Lister zich bij den prins aandienen.

Deze ontving hem met open armen.

„Waar blijft u toch, beste graaf, ik heb reeds met verlangen op u gewacht! Breng toch weer dien fameuzen vorst Montekukuli mee! Ik heb vreeselijke pret om hem gehad!"

„Dat geloof ik gaarne! Ik ook! Doch in ieder geval

kan ik uw wensch niet vervullen; denk eens, gisteren heb ik den ouden Rommler gesproken!"

„Wat, de woekeraar?"

„Ja. Overigens een flinke kerel! Hij heeft gemoedsbezwaren gekregen! Hij is bereid, afstand te doen van het bedrag, dat hij u wederrechtelijk heeft afgenomen. U behoeft geen gemoedsbezwaren te maken, prins, om de 150,000 mark aan te nemen. Maak uw toestel daarmee gereed en zie toe, dat u spoedig uw plan ten uitvoer kunt brengen!"

„Ik ben er bijna mee klaar!" riep de prins met fonkelende oogen!

„Alright! Wanneer het u schikt, prins, kom ik u morgen of overmorgen bezoeken!"

„Kom spoedig, graaf! Ik ga binnen twee of drie dagen voor de vliegweek op reis! De zaak was nog hangend, omdat ik het daartoe benodigde geld niet had. Wanneer ik echter 150,000 mark krijg... dat heeft veel van een sprookje, graaf!"

Raffles begon te lachen en verliet den prins.

Daarna ging hij weder naar den ouden Rommler. Deze woonde in de donkere Klenezstraat in een oud huis met drie verdiepingen. Raffles liet zich als Baxter aandienen.

Een onvriendelijk dienstmeisje ontving hem en bracht hem naar de „salon", een oude rommelkamer, waarvan men echter niets bemerkte, omdat de zonblindende voortdurend gesloten waren. Daarenboven waren de meubels met witte linnen hoezen overtrokken.

Na een poosje kwam de oude Rommler binnen. Het was een mager mannetje met venijnige blikken en dikke lippen.

„Wat wenscht u?"

„Ik ben ambtenaar van politie!"

„Hè?"

„U moet beter luisteren!"

„U zegt?"

„Ambtenaar van politie!"

„Niet mogelijk!"

Raffles legde de legitimatiepapieren van Baxter op tafel.

De woekeraar werd zoo bleek als een lijk.

„Dus inderdaad, van de politie?"

„Inderdaad!"

„Wat wenscht u?"

„Gevangenneming!"

„Gevangen nemen!"

Toen keek hij weer de papieren na. Een boosaardige lach vertoonde zich op zijn lippen.

„U bent een Engelschman!"

„En gij een dief!"

„Wat?"

„Beter luisteren! Dief!"

Nu verloor Rommler zijn gewone kalmte.

„U veroorlooft u, mij een dief te noemen, omdat ge een Engelsche beambte der politie bent? U hebt volstrekt niet het recht mij van arrestatie te spreken, en overigens wasch ik mijn handen in onschuld!"

„Zeepwater was beter!" antwoordde Raffles, naar de smerige vingers van den woekeraar wijzend.

„Houd je aardigheden maar voor je!"

„Om het kort te maken," ging Raffles voort, „de oude vorst Matschatschich heeft mij opgedragen, de zaak van zijn zoon te onderzoeken. Mijn informaties zijn even duidelijk als mijn volmacht. U hebt den prins 150,000 mark woekerwinst afgenomen."

„Woekerwinst? Ik arme man! Noemt ge dat woeker, bij het groote risico?"

„Ik heb mij niet over het risico met u te onderhouden. Hoeveel baar geld hebt ge den prins gegeven?"

„Driehonderdtwintigduizend mark!"

„Dat is niet waar! Tweehonderdduizend mark!"

„Op mijn eerewoord: tweehonderdzeventigduizend mark!"

„Dat is niet waar!"

„Ik bezweer het u, tweehonderdtwintigduizend mark!"

„Welnu, nadat ge uw woord van eer hebt gegeven en gezworen hebt, mag men veronderstellen dat ge den derden keer de waarheid zegt. Dus tweehonderdduizend mark!"

„Honderdvijftigduizend mark is geen te hooge rente, als u het risico in aanmerking neemt, mijnheer!"

„Ik ben gemachtigd om u dadelijk tweehonderdduizend mark te betalen!"

„Die neem ik niet aan!"

Raffles liet de banknoten, die hij intusschen van de Bank gehaald had, door zijn vingers glijden.

„Neemt u ze niet? Alright, dan behoud ik ze."

„De wissel is driehonderdvijftigduizend mark groot!"

„Dat komt uit, maar de honderdvijftigduizend mark behooren den prins!"

„Neen, aan mij!"

„Gij vergist u. U komen zes maanden tuchthuisstraf toe!"

„Wat blijft u?"

„Mijnheer, bent u hardhoorig? Zes maanden tuchthuisstraf heb ik gezegd!”

De woekeraar zag wel in, dat hij zijn meester gevonden had. Hij jammerde en beweerde een arm man te zijn en niet meer te bezitten dan noodig is om een midagmaal te kunnen betalen — maar het hielp hem niet.

„Ge hebt te kiezen tusschen hetgeen ik u nu zal zeggen,” sprak Raffles; „gij moet óf van de honderdvijftigduizend mark afzien, óf ge gaat zes maanden in het tuchthuis!”

„Wilt ge mij dan aanklagen?”

„Ja, ik ben van plan om van hier rechtstreeks naar de politie te gaan!”

„Ach, ik arme. Ik moet honderdvijftigduizend mark verliezen en heb op den koop toe een zoon, die niet fleugt!”

„Waarlijk?”

„Natuurlijk! Een beeldhouwer! Is een beeldhouwer niet een ellendeling?”

„Dat kan er naar zijn! Tracht hem over te halen om een rijk huwelijk te doen, dan krijgt ge een gedeelte van het verlorene terug!”

„Ach, hij wil met een tooneelspeelster trouwen, die geen cent bezit! Zij heet Alida! Hoe is het mogelijk, dat men Alida heet!”

„Mejuffrouw Alida?” vroeg Raffles; „als ik mij niet vergis, dan komt zij eerstdaags in het bezit van 100,000 mark!”

De woekeraar keek voor zich; na eenig nadenken zei hij:

„Honderdduizend mark? Niet mogelijk... Dat zou... een rijke schoondochter... 100,000 mark... zeg eens,

mijnheer de inspecteur... vind u ook niet ...dat Alida een mooie naam is?”

„Wilt ge vrijwillig afstand doen van de 150,000 mark?”

„Indien ik anders zes maanden gevangenisstraf krijg, dan in 's Hemels naam!”

Raffles liet den woekeraar de volgende verklaring schrijven:

Aan prins Matschatschich
te München.

Waarde prins!

Hierbij zend ik u 150,000 mark, die u toekomen en door een vergissing door uw vader aan mij betaald werden. Ik geloof, dat u gerust gebruik kunt maken van het geld, omdat het van uw vader afkomstig is en hoop, dat u het goed zult besteden!

Uw dienstwillige

ROMMLER.”

Raffles betaalde de 200,000 mark. Hij verzond een chèque van 150,000 mark, benevens den brief van Rommler per post. Daarna ging hij vergenoegd naar huis, dineerde met Charly en zond de navolgende dépêche aan vorst Matschatschich te Belgrado:

„Rommler is betaald! Liet niets vallen! Hoe staat het met de zaak van de troonopvolgster?

Inspecteur BAXTER,

Hotel Metropol.”

„Daar woont immers de echte Baxter!” riep Charly Brand.

„Natuurlijk. Moet ik dan alles alleen doen?” antwoordde Raffles met een geheimzinnig lachje.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het geheimzinnige telegram.

Inspecteur Baxter was door zijn ondergeschikte Marholm na veel moeite weer uit de gevangenis ontslagen. Ditmaal had de bevrijding eenige moeilijkheden veroorzaakt, want Baxter had zich lastig gedragen, een beambte van München een ezel genoemd — en de beambten zagen er uit, naar Marholm vertelde, alsof zij beiden op het bal in den schouwburg waren geweest en danig toegetakeld.

Baxter had tot dusver het verlies van zijn legitimatiepapieren nog niet gemerkt. Hij had zich te München een legitimatiebewijs door de autoriteiten laten afgeven en was daarom nog niet in de gelegenheid geweest om de Engelsche te gebruiken.

Toen hij weer normaal was, was zijn eerste gedachte natuurlijk: Raffles!

Hij schreef naar alle richtingen, bracht de geheele politie op de been, gaf bericht aan alle detective-bureaux — maar Raffles was niet te vinden.

Daar hij den naam van den prins aan wien hij op het bal was voorgesteld, niet wist, kon hij bij dezen geen informaties inwinnen.

Hij besprak dit met Marholm en vroeg hem:

„Wat zeg je er van; ik heb een dubbelganger van Raffles gezien”.

De „vloot” lachte.

„Dan lijkt hij zeker op u, inspecteur!”

„Wat bedoel je? Ik meen in vollen ernst, dat ik een tweeden Raffles gezien heb!”

„Dat verwondert mij niet!”

„Hoezoo?”

„Iemand, die zooveel ondervinding heeft als u, moet Raffles wel dubbel zien!”

Baxter dacht na. De vermetelheid van zijn ondergeschikte ergerde hem; bovendien had hij slechts nog een vage herinnering van hetgeen er in den schouwburg was voorgevallen, zoodat hij er bijna van overtuigd was, dat zijn herinnering hem parten speelde en dat hij zich slechts verbeeldde, Raffles dubbel gezien te hebben.

„Het is om krankzinnig te worden!” klaagde de inspecteur. „Hoe meer ik over Raffles nadenk, hoe minder ik de zaak begrijpen kan!”

„U moet ook niet zooveel denken, inspecteur!”

„Jij hebt gemakkelijk praten, Marholm!”

„Waartoe dient het vele denken! In de eerste plaats is het ongezond en ten tweede komt men er gewoonlijk niet verder mee, inspecteur!”

„Het ligt voor de hand dat, als je je niet met de domino had ingelaten, alles anders was afgelopen! Maar in plaats van Raffles te zoeken, zoek jij domino's op!”

„De kleine was te verleidelijk, inspecteur!”

„Dat kan ik mij voorstellen! Als ik zoo deed als jij, dan kan Raffles steeds op vrije voeten blijven!”

„Dat doet hij ook, zoo lang als de zaak in uw handen is, inspecteur!”

„Dat is een onbeschaamdheid van je!”

„Is de waarheid dan een onbeschaamdheid, inspecteur?”

„Ik stuur je direct terug naar Londen”.

„Zoo?” zei de „vloot” lachend, „wie zal u daran terughalen uit de kliniek, als men u nogmaals daaar heen stuurt?”

Baxter deed, alsof hij dit laatste niet gehoord had. L. Hij kon de streken van Raffles maar niet vergeten. Hij had lord Lister bloedige wraak gezworen. Wee hem, als hij hem in handen kreeg.

Er werd geklopt.

De telegrambesteller bracht de volgende dépêche:

„Aan inspecteur van politie Baxter, Hotel Métropole München. Wees zoo goed om voor mijn rekening aan de tooneelspeelster Alida 100,000 mark uit te betalen, indien zij afstand wil doen van den troon van Matschatschich. Het geld is gedeponeed bij de Deutsche Bank.

Vorst Matschatschich,

Belgrado.

Baxter bekeek het telegram aan alle kanten.

De „vlooi” kwam naderbij.

„Inspecteur, u bent een beroemd man geworden, want zelfs vorsten vragen reeds om uw tussschenkomst!”

„Zwijg!” antwoordde Baxter en las nog eenmaal het telegram.

Hij was er inderdaad zeer trotsch op, want hij verbeeldde zich, dat men hem voor een soort diplomaat aanzag.

„Als er maar weer geen bedrog achter zit!” zei de „vlooi” wantrouwend.

Dat ergerde Baxter.

„Waarom zou er iets achter steken; ik zal er eenvoudig naar informeren, hoe de zaak in elkaar zit!”

Hij vroeg per telefoon aan de politie:

„Is hier een tooneelspeelster bekend, die Alida heet?”

Het antwoord luidde: „Ja!”

Nu liet Baxter zich verbinden met den consul van Servië:

„Hier inspecteur van politie Baxter. Ik zou gaarne willen weten, hoe u denkt over vorst Matschatschich te Belgrado!”

„O, is inspecteur Baxter zelf aan de telefoon? Hier de secretaris!”

U kunt gerust zijn, de vorst is een echte gentleman. Hebt u misschien de een of andere opdracht van hem gekregen?”

Baxter keek de „vlooi” aan en zei fluisterend:

„Zie je wel, dat het een eerlijke zaak is?”

Hij ging weer naar de telefoon en zei:

„Ja! Het betreft een jonge dame; de zoon heeft liefdesbetrokkingen aangeknoopt!”

„Zoo zoo! Zoo iets heb ik wel gedacht!”

Doe uw werk goed, inspecteur! Ik wensch u veel geluk! Kom spoedig eens bij mij! Ik heb nog vele zaken met u te bespreken”.

Baxter legde het toestel neer.

„Zij kennen mij daarginds allen zeer goed!” zei hij vergenoegd tot Marholm. „Je kunt nu wel zien, hoe beroemd ik ben! Men weet natuurlijk wel, dat ik nogal scherpzinnig ben. De zaak ik heel eenvoudig. Mejuffrouw Alida heeft den jongen vorst natuurlijk in haar netten gelokt en terwijl men reeds veel van mij gehoord heeft, bedient men zich van mijn scherpzinnigheid, om deze dame er toe te bewegen, dat zij afstand doet van den troon van den vorst van Matschatschich. Deze schijnt een zeer beroemd vorst te zijn!”

„Bij dien naam moet ik steeds aan Hatschi denken en aan niezen!” beweerde de „vlooi”.

„Jij denkt altijd aan dwaasheden als het zeer gewichtige zaken betreft!”

„En u doet juist andersom, inspecteur!”

Baxter dacht er over na, wat Marholm met deze woorden bedoelde.

„Verklaar mij dat eens nader!”

„Welnu, u moet met uw scherpzinnigheid beginnen en met dwaasheden eindigen, daar hebt u mijn bedoeling!”

Baxter werd woedend en dreigde er weer mede, dat hij Marholm naar Engeland zou zenden. Maar Marholm wees enkel met zijn wijsvinger naar zijn voorhoofd.

„Wat zal dat nu weer beteekenen?”

„Dat beteekent, dat ik een soort van krankzinnigheid wil aanwijzen!”

Inspecteur Baxter hield zich weer alsof hij dit niet gehoord had.

„Je kunt mij vergezellen”, zei hij na een poos, terwijl hij gereed stond om uit te gaan.

Hij verbeeldde zich, dat het geval met Alida niets bijzonders was en hij nam Marholm mee, omdat hij veel van hem hield, al zei hij dat ook nooit.

Alida zat in haar nette, kleine woning.

De jonge Rommler was juist bij haar gekomen en hield een boetpredikatie wegens haar gedrag op het gemaskerd bal in den schouwburg.

Alida beweerde, dat het slechts een grap geweest was!

„Ik houd niet van zulke grappen en trouw je niet!”

Alida zuchtte.

Rommler speelde den wreedaard en trommelde onverschillig op de vensters.

Opeens werd er gescheld en het dienstmeisje meldde:

„Een inspecteur van politie!”

Rommler gevoelde zich als door een slang gebeten en zei:

„Daar hem je het al! Een inspecteur van politie! Dat is de straf!”

Alida werd doodsbleeke.

„Wat zou hij willen, Richard?”

„Dat moeten wij maar vragen!”

Baxter, Marholm en een tolk kwamen binnen.

Rommler keek verrast, toen hij den indringer van het balmasqué herkende, die in de pels weggelopen was.

Maar hij werd woedend, toen hij achter dezen Marholm zag, die zijn medeminnaar van het bal was.

„Nu”, dacht hij, „jou zal ik wel kleinkrijgen!”

Inspecteur Baxter trad zeer officieel op. Hij had zijn cylinder opgezet en zijn nieuwe handschoenen erin gelegd.

Daarna keek hij eerst Alida en vervolgens Rommler aan en in dezen laatste herkende hij den man, die eveneens op het feest was geweest.

Dit bracht hem eenigszins van streek.

„U moet vertrekken!” zei hij kortaf.

„Maar dat doe ik niet!”

„Ik heb met deze dame belangrijke zaken te bespreken!”

Alida werd angstig. Zij herkende den jongen man, dien zij op het bal voor den gek gehouden had en werd erg verlegen. In haar angst wendde zij zich tot Rommler en zei:

„Mijnheer, blijf hier, u bent mijn getuige en gevolmachtigde.”

„Hé”, dacht Rommler, „op eens zoo veranderd, daar moet zeker iets achter steken.”

Hij zei tot Baxter:

„U hoort, dat ik de gevolmachtigde ben!”

Baxter wees op Marholm en zei:

„Dit is mijn getuige!”

Het gesprek werd natuurlijk gevoerd met behulp van den tolk.

Baxter nam een groot, beschreven blad papier en ontvouwde dit.

„Bent u mejuffrouw Alida?”

„Ja!”

„Tooneelspeelster?”

„Ja!”

Baxter keek Rommler aan. „Kunt u dat getuigen?”

„Ja!”

„Goed!” Baxter wendde zich weer tot Alida.

„Sedert hoe lang kent u prins Matschatschich?”

De gewaande troonopvolgster zette groote oogen op.

„Sinds hoe lang... Prins Matschatschich?”

„De prins is mijn vriend!” zei Rommler.

„Daarnaar heb ik niet gevraagd,” antwoordde Baxter; „ik vraag deze jonge dame, hoe lang zij den prins kent!”

„O, reeds lang!” antwoordde Alida.

Baxter gaf Marholm een wenk en zei in het Engelsch:

„Zie je nu wel, Marholm?”

Marholm antwoordde:

„Heb maar geduld, totdat u weer in Londen bent.”

Baxter ging voort:

„Ik sta hier als gevolmachtigde van vorst Matschatschich en vraag u, mejuffrouw, of u afstand wilt doen van uw aanspraken op den troon van Matschatschich?”

Alida was sprakeloos.

„Richard!” zei zij tot Rommler, „de tolk heeft zeker niet goed verstaan”.

Richard begreep wel is waar niet, wat dit alles beteckende, maar snapte spoedig, dat hier voor hem en Alida winst te behalen was. Hij dacht terzelfder tijd aan zijn vriend graaf Montregaza en aan diens belofte.

En daar hij bovendien iemand was, die geen gelegenheid liet voorbijgaan om een grap uit te halen, had hij besloten verder op de zaak in te gaan.

In plaats van Alida antwoordde hij:

„Van den troon van Matschatschich kunnen wij in geen geval afstand doen, mijnheer de inspecteur!”

„Maakt u er ook aanspraak op?”

„Natuurlijk, in naam van deze dame!”

Baxter schudde het hoofd heen en weer:

„De zaak klopt dus!” sprak hij tot zich zelf en ging voort:

„U moet erkennen, juffrouw Alida, dat een tooneelspeelster nimmer den troon van Matschatschich kan bestijgen! U moet toch uw verstand gebruiken en daar afstand van doen.”

„Ik begrijp er geen woord van!” zei Alida.

„De zaak is deze”, ging Baxter voort, „de vorst van Matschatschich is geneigd, een aanzienlijke som gelds op te offeren, wanneer u een verklaring afgeeft, dat...”

„Wij willen elke verklaring afgeven!” viel Rommler hem in de rede.

„Wanneer u een verklaring afgeeft, dat u geen aanspraak meer maakt op den troon van Matschatschich”.

Alida haalde de schouders op.

Rommler fluisterde haar in het oor: „Die man is krankzinnig! Geef hem iedere verklaring.”

Alida zei:

„Mijnheer de inspecteur, ik ben bereid, deze verklaring af te geven.”

Baxter draaide zich om en sprak tot Marholm in het Engelsch:

„Je ziet, dat ik het talent van een diplomaat bezit.”

Hij legde de verklaring op tafel. Rommler riep echter:

„U hebt nog in het geheel niet gezegd, mijnheer

„De inspecteur, hoeveel wij krijgen, wanneer wij afstand van den troon doen.”

„Honderdduizend mark!” riep Baxter uit.

Nu werd zelfs Rommler verlegen.

„Honderdduizend mark... Drommels...! Wij doen afstand!”

„Van het geld?” vroeg Baxter.

„Neen, van den troon!”

Alida onderteekende de verklaring, dat zij afstand deed van den troon van Matschatschich.

Daarna betaalde inspecteur Baxter honderdduizend mark uit, en de wederzijdsche documenten werden door Marholm, Rommler en den tolk als getuigen onderteekend.

Met opgeheven hoofd verliet Baxter met zijn verkla-

ring de woning der tooneelspeelster. Rommler bekeek de banknoten van alle kanten:

„Ik denk, dat ze valsch zijn”, zei hij.

„Neen!” riep Alida, „deze zijn echt!”

Rommler kruiste de armen en sprak:

„En nu biechten, jou slang! Van wanneer dateert je aanspraak op den troon van dit vorstendom, waarvan de erfgenaam mijn vriend is?”

„Ik kan je alleen zeggen, Richard”, antwoordde Alida, met tranen in de oogen, „dat de man krankzinnig moet zijn!”

„Nu, wij zijn het niet!” riep Rommler.

„Neem je honderdduizend mark, wij rijden naar het bureau van den Burgerlijken Stand”.

ZESDE HOOFDSTUK.

Baxter in gevaar

Raffles bezocht zijn vriend, den prins, in diens werkplaats. De prins had op de Theresiënweide een stuk grond gehuurd, dat omheind was, terwijl de werkplaats voor de voorbijgangers onzichtbaar was.

Binnen bevond zich de door den prins uitgevonden vliegtuigmachine van de nieuwste constructie. Een prachtige aeroplane, waarmede hij bij de Parijsche vliegweek den eersten lauwerkrans als uitvinder wilde behalen.

De prins schudde Raffles hartelijk de hand.

„U bent een zeer geheimzinnig persoon, graaf, ik mag bijna zeggen, een soort toovenaar, een tweede dokter Faust! Wat u daar hebt klaargespeeld is iets heel bizonders! Ik heb de 150,000 mark teruggekregen en kan nu naar het vliegtuigterrein reizen! Ik verzoek u om mijn huis gedurende mijn afwezigheid geheel als het uwe te beschouwen en zal mij er zeer over verheugen, u terug te zien, wanneer ik weer thuis kom!”

Raffles nam dit voorstel aan.

Op dit oogenblik bracht de kamerdienaar den prins een brief.

„Dat is een brief van mijn vader, graaf.”

Hij maakte dien open en keek verbaasd.

„Drommels!” riep hij.

„Wat zegt u er van, graaf? Een zekere inspecteur Baxter is bij mijn vader geweest... mejuffrouw Alida ... om 's Hemels wil... als Rommler dat gewaar wordt ... hij is toch zoo jaloersch... en er is geen woord van waar!”

Raffles lachte.

„Ik zal het Rommler mededeelen. Het is een vergissing, prins.”

„Daarvoor zou ik u zeer dankbaar zijn! Maar Baxter zal ik het betaald zetten. Hoe komt hij er toe, zulk een leugen rond te strooien?”

Daarop ging hij zitten en schreef een brief aan zijn vader, waarin hij verklaarde, dat alles, wat Baxter gezegd had, leugens waren, en dat deze inspecteur van politie niets anders was dan een zwendelaar.

„Wilt u zoo vriendelijk zijn den brief voor mij in de bus te werpen, graaf?”

„Met genoeg!”

De beide vrienden namen afscheid.

Toen Raffles thuis kwam, zei hij tot Charly:

„Ik geloof, dat wij nu gerust weer naar Londen kunnen gaan, Baxter zal mij nu wel eenige dagen met rust laten!

Wij zullen in alle geval nu spoedig interessante dingen beleven!”

Raffles had gelijk! Reeds na eenige dagen begon een interessante geschiedenis.

„Marholm, je zult zien, dat ik een ridderorde krijg”, zei Baxter.

„Zeker, de groote olifantsorde, inspecteur!”

„Nee, die krijg jij, omdat je een grooten mond hebt!”

Inplaats van de ridderorde kwam er een schrikverwekkende brief van vorst Matschatschich.

De brief, die Baxter ontving, werd niet aan Marholm vertoond.

Hij verscheurde hem dadelijk in duizend stukken.

„De vorst is gek!” Met deze gedachte troostte Baxter zich.

„Maar dan hebt u de honderdduizend mark slecht besteed!” zei de „vlooi”.

Intusschen verscheen de secretaris van Servië tegelijk met een commissaris van politie in het hotel Métropole.

Baxter maakte een buiging, toen de heeren binnenkwamen. Maar de secretaris liep naar hem toe en riep:

„Dit is de zwendelaar!”

„Neem mij niet kwalijk”, zei Baxter, die diep vertoond was, „ik ben de inspecteur van politie Baxter!”

„Hooft u dat?” zei de secretaris tot den commissaris van politie. „Hij wil zijn zwendelarijen nog verder doordrijven!”

„Mijnheer de commissaris”, zei Baxter, „ik verzoek u, mij verder te behoeden voor de beschuldigingen van dezen krankzinnige”.

De commissaris vroeg nu aan den inspecteur, of hij een bezoek had afgelegd bij dezen heer.

„Ik? Daaraan heb ik niet eens gedacht!”

„Wat zegt ge daar?” riep de secretaris, „jij bent een schurk! Jij bent het toch geweest, die op mijn advertentie geschreven heeft en zich aan mij hebt voorgesteld!”

„Dat is allemaal leugen en bedrog”, antwoordde Baxter.

De „vlooi” lachte.

„Hij heeft mij zelfs duizend mark afgenomen!” riep de secretaris.

Nu ging de zaak Baxter toch te ver.

Hij sprong op en riep met bevende stem:

„Gij zijt totaal krankzinnig! Ge moet in een geesticht opgesloten worden!”

„Waarom bent u dan hier gekomen?” vroeg de commissaris aan Baxter.

„Wij zijn juist hier aangekomen”, beweerde Marholm.

„Dat is schandelijk van je!” brulde Baxter.

„Marholm, waarom maak je je toch nog vroolijk over onzen toestand?”

„Hij heeft bepaald de duizend mark nog bij zich!” riep de secretaris.

„Geef uw portemonnaie eens hier, inspecteur!” zei de commissaris.

„Hier is zij!”

De secretaris haalde er een banknoot van duizend mark uit.

„No. 17312! Ik had het nummer opgeschreven; dat is de banknoot van 1000 mark, die ik hem gegeven heb!”

Baxter viel als verpletterd op een stoel neer. Hij keek Marholm aan en zei:

„Dat is het werk van Raffles!”

De „vlooi” antwoordde:

„Voor den eersten keer in mijn leven moet ik u nu gelijk geven, inspecteur!”

De secretaris vroeg thans:

„Hoe komt ge aan deze banknoot?”

„Ze werd mij per post toegezonden!” beweerde de „vlooi”.

„Mijnheer, houd uw grappen maar voor u”, zei de commissaris, waarop de „vlooi” antwoordde:

„Het is verschrikkelijk. Als ik Baxter de waarheid voor oogen houd, dan noemt hij dat een gemeene streek en als ik aan de Münchener politie de waarheid zeg, dan noemt men dat een grap!”

„Ik kan u de stellige verzekering geven, collega”, zei Baxter, „dat deze 1000 mark mij toegezonden zijn!”

„Zoo?” zei de commissaris spottend, „door wie dan toch?”

„Door den Grooten Onbekende!” zei de „vlooi”.

„Ik had gedacht, dat ge een meer geloofwaardig persoon zoudt opgeven”.

„Maar de zaak is toch zeer eenvoudig”, meende Baxter, „ik wil u mijn legitimatiepapieren toonen...”

Hij tastte eerst in den eenen zak, daarna in den anderen; hij doorzocht zijn overjas — hij maakte den koffer open — „zeg eens, Marholm, waar zijn de papieren?”

„Dat weet ik niet, inspecteur!”

„Ik heb ze toch bij mij gehad!”

„Dat moet u zelf weten, inspecteur!”

De secretaris zeide:

„U ziet, mijnheer de commissaris, dat wij hier te doen hebben met geslepen spitsboeven!”

De commissaris van politie dacht er over na om Baxter te arresteeren.

Het zweet stond Baxter op het voorhoofd.

Zulk een schande zou hem in München overkomen.

Op dit oogenblik kwam de brievenbesteller met een pakje en een brief, die aan inspecteur Baxter geadresseerd waren.

De „vloot” opende het pakje. Het bevatte de legitimatie-papieren van den inspecteur en de brief luidde als volgt:

„Waarde inspecteur!

Ik vermoed, dat ge u op dit oogenblik in een onaangename positie bevindt en daar ik niet wensch, dat u al te veel onder den indruk zult zijn, zend ik u hierbij uw papieren terug met den raad om weer spoedig naar Londen terug te gaan, want ik vrees dat de Münchener bodem niet zoo geschikt is voor u, als voor uwen, steeds voor u bezorgden

JOHN C. RAFFLES.”

Nu werd de zaak opgehelderd en Baxter kreeg een aanval van woede, die ditmaal zoo erg was, dat Marholm water haalde en den inspecteur daarmee besproeide.

„Duivels, Marholm, je maakt mij nat!” riep Baxter.

„Ik vrees, inspecteur, dat u een beroerte krijgt!”

„En jij staat er bij te lachen!”

„Ik moet toch iets doen, inspecteur!”

„Het zou verstandiger zijn, als je ging schreien, want de schande is groot,” zei Baxter.

„Dan moest ik zooveel tranen vergieten, dat u nog natter werd, inspecteur!”

„Marholm, kerel, wordt het je dan nog niet duide-

lijk, dat Raffles zich op de meest onbeschaamde wijze vroolijk over ons maakt?”

„Dat weet ik reeds lang!”

„En laat je je dat welgevallen?”

„Ik niet, maar gij!”

De commissaris verontschuldigde zich wegens het kleine misverstand en zei:

„Inspecteur, wat de arrestatie van Lord Lister aangaat, moeten wij ons geheel verlaten op uw verstand en ondervinding!”

„Dat is uitstekend!” beweerde de „vloot”. Maar inspecteur Baxter zei:

„Ik reken op uw medewerking.”

„Wij zijn tot uw dienst! Wendt alle mogelijke pogingen aan, om op het spoor te komen van den man, die u zooveel moeilijkheden berokkent.”

„Ik weet niet meer, waar ik mijn hoofd heb,” riep Baxter uit.

„Altijd nog boven uw lichaam,” beweerde de „vloot”.

„De hoofdzaak is nu om het een of andere plan te bedenken,” zei Baxter.

„Goed, ontwerp maar een plan!”

„Jij moet daar maar mee beginnen, Marholm!”

„Nee, na u!”

„Het komt er vooreerst op aan om uit te visschen, waar Raffles zich thans ophoudt.”

„Dat is ook mijn meening, inspecteur.”

Baxter nam het pakje, waarin zich zijn legitimatie-papieren bevonden, en bekeek het van alle kanten.

„Het is in München afgestempeld. Wat denk je er van, Marholm, als wij den Münchenschen vorst eens iets nader leerden kennen; Raffles staat zeker in relatie met hem!”

„Dat kunnen wij doen, inspecteur.... Maar wat zegt u nu van de geschiedenis der troonopvolgster?”

„Dat weet ik nog niet,” zei Baxter bevend.

„Spreek daarover geen woord. Als dat ook nog aan het licht komt, dan ben ik verloren!”

„Integendeel, inspecteur; want het is zeker, dat het zwendelarij was en dat wij in de luren zijn gelegd.”

„Je hebt gelijk, ik ga dadelijk naar de tooneelspeelster Alida en laat haar en mr. Rommler arresteeren.”

„All right!” zeide de „vloot”. „Neem dan ook Raffles gevangen, want die is aan alles schuld.”

Baxter zweeg. Hij bedacht dat, wanneer hij de zaak aan het roeren bracht, hij zich zelf het meest benadeelen zou en besloot daarom de zaak te laten rusten.

Doch hoe meer hij er over nadacht, des te grooter

werd zijn woede tegenover Raffles. Zonder twijfel was de prins in het complot van Raffles ingewijd.

Baxter kon maar niet begrijpen, hoe Raffles zulk een rol had kunnen spelen in deze zaak en hij zwoer, liever als lijk naar Engeland te worden teruggebracht, dan zonder Raffles.

„Bestel dan maar dadelijk de doodkist, inspecteur!”

„Wil dat zeggen, Marholm, dat je er van overtuigd bent, dat wij Raffles te München niet vatten zullen?”

„Nu vraagt u mij te veel, inspecteur. Ik wil niet beweren, dat ik er van overtuigd ben, dat wij Raffles in München niet in onze handen zullen krijgen.”

„Welnu,” zei Baxter, „hou dan je redeneeringen voor je en word verstandig!”

„U moet mij laten uitspreken, inspecteur! Ik wilde niet zeggen, dat ik er van overtuigd ben, dat wij Raffles ook niet in Londen in handen kunnen krijgen.”

„De duivel mag je halen!”

„Wensch dat Raffles! Dan hebben wij ten minste een bondgenoot, op wien wij ons verlaten kunnen”.

Baxter haalde de schouders op en liep het vertrek op en neer. Hij bezwoer Raffles tot elken prijs te arresteren en dat hij München niet eerder zou verlaten, dan na diens arrestatie, omdat hij hem in deze stad zulks een poets gespeeld had en hem in conflict had gebracht met de overheid, — hem, inspecteur van politie Baxter.

„Inspecteur, er wordt geklopt,” zei Marholm.

„Laat maar kloppen!”

Er werd opnieuw geklopt.

„De inspecteur laat u weten, dat u maar door moet gaan met kloppen,” zei de „vloot”.

Maar de deur ging open en een klein, mager mannetje, met een vuilen mantel om, trad binnen.

„Heb ik de eer met den inspecteur van politie Baxter te spreken?”

Baxter, die zich in een slechte luim bevond, stond op en zei:

„Die eer hebt u! Wat verlangt u?”

„U verlang ik niet!” antwoordde de binnengekomene.

„Mijn naam is Rommler, agent in huizen en make-laar aan de beurs. Ik leen geld uit, maar alleen tegen een reële rente. Ik zou inspecteur Baxter gaarne willen spreken”.

„Die staat immers voor u!” zei Baxter.

Raffles had zich, toen hij zich aan den woekeraar als Baxter voorstelde, niet vermomd.

De oude Rommler wilde het daarom niet gelooven, dat inspecteur Baxter voor hem stond.

„Dat bent u niet!” beweerde hij dus.

Baxter wendde zich tot Marholm.

„Men moet hier toch wel krankzinnig worden; ik weet nu waarlijk zelf niet meer, of ik Baxter ben of niet.”

„Nu hoort u toch,” zei de inspecteur tot Rommler, „dat ik inspecteur Baxter ben!”

„Dan zijn er zeker twee Baxters op de wereld!”

„Neen,” riep de „vloot” uit, „er mogen veel dingen op de wereld dubbel bestaan, maar inspecteur Baxter is eenig in zijn soort!”

Baxter, die deze woorden als vleierij beschouwde, nam een eerbiedwaardige houding aan en zei:

„Dat is waar!”

„Dan kan ik niet goed meer zien!” riep Rommler.

„Dat zal ook wel waar zijn.”

„Bent u dan niet bij mij geweest? Waart gij het, die mij 150,000 mark...”

„Het is den hemel geklaagd, 150,000... ik durf er niet eens aan denken, anders word ik duizelig... 150,000 mark...”

„Wat een nonsens!” zei Marholm.

„150,000 mark afgenomen heeft!” kreunde de woekeraar.

Baxter werd nu vuur en vlam.

„Hoe? Wat? Heeft iemand onder mijn naam 150,000 mark gestolen?”

„Mijn hemel, niet juist gestolen!” kreunde de woekeraar met een verlegen blik, „maar afgenomen!”

„Afgenomen”, herhaalde Baxter, „dus toch gestolen?”

„Neen... niet gestolen, maar... de zaak ligt zóó; prins Matschatschich...”

„O zoo”, dacht Baxter, „alweer die prins”.

„De prins!” herhaalde Marholm.

„Dus prins Matschatschich,” ging Rommler voort, „heeft bij mij 340,000 mark geleend, en ik had daarvoor 10,000 mark rente genomen. Dat is toch niet te veel, niet waar, mijne heeren?”

„Neen, dat is niet te veel!” zei de „vloot”, „wanneer u mij 340,000 mark leent, kunt ge u 350,000 zoeken!”

„Val dezen heer toch niet in de rede!” riep Baxter, „dus u hadt hem 340,000 mark geleend en —?”

„Doch toen het op betalen aankwam, ontving ik

van den inspecteur van politie Baxter 200,000 mark en....."

Baxter sprong op, zoodat de stoel omviel.

„Halt! U ontvingt.... Wat zegt u?... U ontvingt van den inspecteur van politie Baxter 200,000 mark?"

De „vloot" kwam naderbij.

„Mensch, dat is toch onmogelijk!"

„Niets is onmogelijk!" sprak Baxter op trotschen toon. „Waarom zou ik 200,000 mark...."

„Niet hebben!" riep Marholm.

„Doch de 150,000 mark, die ik nog moest ontvangen, trok Baxter mij af."

„Trok ik u af," riep Baxter, „maar dat was een laagheid!"

„Van u?" viel de „vloot" in de rede.

„Van Baxter, die Baxter niet was, en niet van Baxter, die ik ben, dus de werkelijke Baxter...."

„Houd op, inspecteur! Ik word nog gek van die Baxters!"

Baxter wendde zich weer tot den woekeraar.

„Dus deze Baxter, de gauwdief.... ik wilde zeggen, de gauwdief, de andere Baxter.... neen de valsche Baxter en de echte dief.... Marholm, klopt dat?"

„U kunt het ook omdraaien, inspecteur, dan is het: de echte Baxter en de valsche dief!"

„Ik verzoek je, je niet meer met mijn zaken te bemoeien, dus deze schurk heeft zich 150,000 mark laten uitbetalen, mr. Rommler?"

„Neen! Die moest ik den prins terugzenden. Ik heb er intusschen over nagedacht en wil er tegen protesteeren, want als ik 200,000 mark uitleen en daarmee groot gevaar loop, dan mag ik toch wel 150,000 mark voor mij bedingen...."

„Mijnheer!" zei Marholm, „zulke affaires maker mij duizelig! Vroeger hebt u beweerd, dat u 340,000 mark gegeven hadt!"

„Heb ik dan nu wat anders gezegd? Heb ik mij dat vergist? Weenu, ik had deze 150,000 mark weer terug-

gevraagd, als ik mij niet schadeloos wilde stellen, omdat men mijn toekomstige schoondochter de 100,000 mark, die men mij heeft ontnomen, geven wilde. Ik dacht eerst, dat Baxter onbetrouwbaar is; toen ik echter hoorde, dat hij mijn aanstaande schoondochter voor een troonopvolgster aanzag en haar 100,000 mark schonk, omdat zij afstand zou doen van iets, waarop zij geen recht had, toen...."

„Geneer u niet!" zei Marholm.

„Toen kwam ik tot de overtuiging, dat Baxter een ezel, een krankzinnige, een...."

„Dat weten wij reeds," riep Marholm en zich tot Baxter wendend, voegde hij er bij:

„Dat gaat op u, Baxter!"

„Maar het is ons nu toch duidelijk, dat het een andere Baxter was!" zei Rommler. „U kunt die ezel dus niet geweest zijn!"

Baxter stond sprakeloos. Het duizelde hem in het hoofd. Hij moest eerst bedenken, wie van de beide Baxters de oplichter en wie de ezel was.

Het was zeker, dat Raffles hem weer een poets gespeeld had en het was noodig, dat deze onschadelijk gemaakt werd, het mocht kosten wat het wilde!

Rommler moest hem dien Baxter beschrijven en nu stond het bij hem vast, dat deze Baxter niemand anders was dan Raffles.

„Wat wilt u dan nu eigenlijk van mij?" vroeg Baxter woedend.

„Ik wilde u uitnoodigen op de bruiloft van mijn dochter", antwoordde Rommler, „omdat mijn zoon het aan u te danken heeft, dat hij een rijk man is geworden".

Dat was te erg. Hij opende de deur en riep:

„Vertrek onmiddellijk!"

Rommler zag de woedende blikken van den inspecteur en ging heen Maar Baxter keerde zich om en riep tot Marholm:

„Onmiddellijk naar prins Matschatschich."

Let wel! Voor Odol-TANDPASTA is het UW BELANG
het origineel te koop.

DE ERFGENAME VAN DEN TROON.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een bouquet theerozen.

De woning van den prins lag aan het Odeonsplein. Men zag reeds uit de verte de purperroode gordijnen, die voor de vensters hingen. Men kon dadelijk bemerken, dat de kamer tot den eersten stand behoorde.

Raffles had van de uitnoodiging van den prins gebruik gemaakt. Hij gevoelde zich in het hotel niet meer veilig en had Charly, die nu meer als bediende bij hem fungeerde, mee genomen naar de woning van den prins.

„Ik hoop, waarde graaf, dat u nog aanwezig zijt, als ik terugkom,” had de prins hem geschreven. „Het zou mij aangenaam zijn, dat u niemand bekend wildet maken, dat ik in Parijs ben. Als het noodig mocht zijn, dan kunt u bij eenige menschen, die mij misschien op het spoor konden komen, mij vervangen, want wij hebben zonder twijfel zeer veel overeenkomst met elkaar.”

Raffles handelde geheel overeenkomstig dit verzoek en wie hem zag zou niet kunnen denken, iemand anders voor zich te hebben dan den prins.

De schemering, die er steeds in het huis heerschte, ondersteunde dit toeval.

Raffles zat op de canapé en rookte een sigaret.

„Ik zou nu toch wel willen weten waar Baxter is”, zei hij tot Charly Brand; „ik heb reeds in langen tijd niets meer van hem gehoord. Hij zal toch niet reeds naar Londen vertrokken zijn?”

„Dat zou mij aangenaam zijn,” sprak Charly, „dan zou men zich ten minste eens weer vrij in München kunnen bewegen!”

„Daarover hadden wij toch anders niet te klagen. Ik verlang weer zoo sterk naar Londen, dat ik van plan ben van de eerste gelegenheid gebruik te maken en daarheen terug te keeren. Ik ben aan die stad gewend geraakt!”

Charly wilde antwoorden, maar er werd gebeld. Hij schrok niet weinig, toen hij plotseling inspecteur Bax-

ter en de „vloer” voor zich zag staan. Tot zijn geluk was zijn gelaat eenigszins gemaskeerd, zoodat de beide heeren hem niet konden herkennen.

„Is de prins thuis?” vroeg Baxter.

Charly begreep dadelijk, dat zijn vriend thans een moeilijke rol te spelen had, en antwoordde daarom.

„Zijne Hoogheid bevindt zich in de salon!”

„Wees dan zoo goed, inspecteur van politie Baxter aan te dienen!”

„De „vloer” niet te vergeten!” lispelde Marholm.

„Wees toch stil!” zei Baxter; „de prins zou dan denken, dat ik ongedierte bij mij had.”

Marholm gaf geen antwoord, maar hij dacht: „Wacht maar, dat zal ik u wel betaald zetten.”

Toen Raffles het bericht ontvangen had, trok hij spoedig zijn jas aan en zei tot Charly:

„Houd mijn pelsjas gereed, pak den koffer en wacht mij aan het Centraal-Station.”

Charly deed, hetgeen Raffles hem bevolen had. Daarna opende hij de deur en zei:

„Willen de heeren zoo goed zijn, binnen te komen!”

Raffles was zoo gaan staan, dat het licht niet op zijn gelaat viel.

Hij nam een onverschillige houding aan en veranderde zijn stem.

Hij sprak Baxter in het Fransch aan; de inspecteur verstond echter alleen Engelsch en antwoordde in die taal:

„Ik zou u gaarne eenige vragen willen doen.”

„Moet ik Engelsch spreken?” vroeg Raffles.

„Als ik u verzoeken mag, ja, Hoogheid!”

„O.... dat is goed.... wees kort.... ik heb weinig tijd.”

„Ik moet u echter dringend verzoeken ons uitvoert te antwoorden, anders ben ik genoodzaakt, strenge maatregelen te nemen!” zei Baxter, vastbesloten om deze keer door dik en dun te gaan.

„Waar zijn de 150,000 mark gebleven, die men aan

een zekeren Rommler afgenomen en aan uw adres gezonden heeft?"

„Dat gaat u niets aan!"

„Mijnheer, ik ben inspecteur van politie."

„Ik ben prins!"

„U staat hier onder de Duitsche wetten!"

„En u bent in mijn huis!"

„Wat blief? Wil dat zeggen, dat u er mij wilt laten uitgooien?"

„Zoo iets bedoelde ik daarmede!"

„Ik moet weten, met welk recht u 150,000 mark in ontvangst hebt genomen, die u niet toebehooren!"

„Dat gaat u niets aan!"

„Dan zal ik u arresteeren!"

„Dan zal ik protesteeren!"

„Dan zal men u gevangen zetten!"

„Dan wordt u geblameerd!"

„Inspecteur, voor een cavalier heeft hij nog al een grooten mond!" zei Marholm.

Baxter ging nu op zijn doel af.

„De zaak zit zóó: men heeft een eerbiedwaardig burger uit München, een man, die fatsoenlijk leeft, het hoofd eener familie, die voor zijn kinderen heeft te zorgen, door leugens en bedrog 15,000 mark...."

„Wat wil je toch, Marholm?"

Marholm haalde zijn zakdoek te voorschijn en hield dien voor de oogen.

„U hebt mijn gevoelige snaar aangeroerd, inspecteur!"

„Dezen man, zeg ik, heeft men 150,000 mark afgeperst en ze aan uw adres gezonden. Er is geen twijfel mogelijk, dat u mede in het complot bent en daarom ben ik genoodzaakt, prins, alhoewel het mij leed doet, u te verzoeken mij naar het bureau van politie te volgen, ten einde u daar te verantwoorden, als u mij hier geen behoorlijke inlichtingen geven kunt!"

„Ach.... het is elf uur, mijn trein gaat om half een.... ach.... een kleine wandeling kan geen kwaad!"

„Gaat u mee?"

„Onder protest, ach....!"

Raffles sloeg zijn pelsjas om, gaf order dat de equipage zou voorkomen en ging met Baxter en Marholm naar de politie.

„Wat heeft deze kerel een groote overeenkomst met Raffles!" zei de „vloot" fluisterend tot Baxter.

„Dat komt uit! Maar het is de prins! Ik heb destijds in den schouwburg kennis met hem gemaakt! De overeenkomst is frappant, maar hij heeft een veel geestiger gelaat dan Raffles. Ik ken hem zeer goed!"

Het rijtuig hield stil en de heeren begaven zich naar een der verhoorzalen.

De gewaande prins stond er op, dat de consul van Servië onmiddellijk bericht moest hebben. Hij protesteerde tegen zijn gevangenneming. De ambtenaren schudden verlegen hun hoofden. Inspecteur Baxter had opdracht tot gevangenneming, maar....

Intusschen was er ook reeds een protest van den consul van Servië ingekomen, die zich tegen de arrestatie van den prins verzette. De Münchener ambtenaren geraakten steeds meer in verlegenheid. De vlugge manier van handelen van inspecteur Baxter was hen zeer onaangenaam.

„Ach.... binnen een half uur vertrekt mijn trein naar Parijs.... ik heb geen tijd meer...."

Een hooggeplaatst ambtenaar zei tot Baxter:

„Waarde collega, de geschiedenis brengt u in moeilijkheden, wanneer de gearresteerde er zich tegen verzet!"

Maar Baxter meende, dat hij op het rechte spoor was.

„Dezen graaf Montregaza hebben wij gezocht!" riep hij. „U kunt mij zeker wel zeggen, waar hij zich bevindt!"

„Ach.... nu niet!.... morgen kan ik dat wel weten.... dan zal ik het u zeggen.... als het u zoo erg interesseert!"

„Eindelijk heb ik dan toch een bondgenoot gevonden," sprak Baxter, gaf Raffles de hand en zei:

„Hoogheid.... ik moest u tot mijn spijt deze kleine moeite berokkenen, neem het mij niet kwalijk en wees zoo goed, mij uw hulp te verleenen bij de vervolging van Raffles!"

„Welnu, nadat gij u.... zoo verontschuldigt, wil ik alles vergeven.... morgen hoop ik dus, u iets naders te kunnen mededeelen.... misschien nog heden.... als ik iets hoor van den graaf van Montregaza.... Drommels! mijn trein! mijn trein!"

Baxter, die nu dacht, Raffles zeker te kunnen arresteeren, ging naar buiten, liet het rijtuig voorkomen en zei:

„Ik zal u begeleiden, prins! Kom Marholm, wij moeten den prins naar den trein brengen!"

Bij het rijtuig gekomen, opende hij het portier en nu ging het in vluggen draf naar den trein.

Charly liep op het perron heen en weer, iet wsgierig hoe dit avontuur zou eindigen.

Op eens zag hij Raffles in eigen persoon, vergezeld van Baxter en de „vloot".

„Ach.... Johan.... twee biljetten eerste klasse naar Parijs!" zei Raffles tot Charly.

Plotseling echter tastte hij in zijn zakken.... „Ach... nu heb ik inderhaast mijn geld vergeten.... inspecteur —"

„Ik zal u met genoeg wat leenen!" riep Baxter.

„Hoeveel hebt u nodig! Ik heb driehonderd pond bij mij!"

„Geef maar hier!" En voordat Baxter antwoorden kon, had Raffles hem de portefeuille uit de hand genomen en gaf die aan Charly.

Marholm lachte.

„Wat is er nu weer?"

„Inspecteur.... hoe kunnen wij nu weer naar huis komen? Hij heeft al het geld meegenomen...."

„Dat begrijp je niet! Dat is een eerezaak, en.... wij vernemen van hem waar Raffles is!"

„Vindt u niet, inspecteur, dat u het te duur betaalt?"

„Onzin! ik krijg het geld immers terug!"

Thans stapte de prins in den coupé.

„A propos.... ach.... het geld zal ik u per chèque terugzenden!"

„Daar is geen haast bij, hoogheid!"

„En.... ach.... morgen zult u wel van Raffles hooren!"

„Ik ben u zeer dankbaar, hoogheid!"

„Johan, is alles in orde?"

„Jawel!" antwoordde Charly.

„Leef dan wel, hoogheid, en neem mij niets kwalijk, hoogheid," zei Baxter.

„Dat is afgeloopen!" riep Raffles. „Tot weerziens."

De trein vertrok.

„De prins is een eerlijk man!" zei de „vloo".

Marholm haalde zijn zakdoek te voorschijn en wuifde daarmee, totdat de trein vertrokken was.

„Ben je gek?" zei Baxter; „dat zijn geen manieren; je kent toch den prins in het geheel niet?"

„Ja, zeker, zoo wat!" antwoordde de „vloo" en groette nog eens.

„Morgen zullen wij hooren, waar Raffles zich oogenblikkelijk ophoudt," sprak Baxter, terwijl hij naast zijn secretaris liep. „Kijk eens, Marholm, zoo kan het ongeluk in geluk veranderen! Je moogt zeggen, wat je wilt, de politie mag niet te veel toegeven. Doordat ik den prins nog al tamelijk heb onderhanden genomen, kom ik nu weer op het spoor van Raffles."

De „vloo" gaf geen antwoord, hij liet slechts eenig geluid hooren.

„Wat doe je, Marholm?"

„Ik snuit mijn neus, inspecteur!"

Nu kwamen de beide heeren aan het hotel Metropole.

„Wij kunnen het ons heden gemakkelijk maken," dacht Baxter, „er zal zoo spoedig geen brief van den prins komen. Misschien hooren wij eerst weer van hem, als hij te Parijs is!"

Marholm nam de Münchener courant in handen.

„Drommels!" zei hij plotseling, „onze prins is een duizendkunstenaar, inspecteur!"

„Hoezoo?" vroeg hij.

„Daar kunt u onder de sportberichten het navolgende lezen:

Prins Matschatschich is heden met de door hem zelf vervaardigde aeroplane te Parijs opgestegen en heeft door de gemakkelijke bewegingen van zijn luchtschip, de bewondering van alle toeschouwers getrokken!"

„Staat er werkelijk prins Matschatschich?"

„Jawel, inspecteur! Bedenk nu eens, dat hij heden te Parijs gevlogen heeft en dat hij u heden hier te München bij den neus heeft genomen!"

„Marholm!" riep Baxter, „ik wurg je!"

„Om 's Hemels wil!" klaagde de „vloo", „nu houdt hij mij voor Raffles! Wees toch verstandig, inspecteur!"

„Het is niet mogelijk! Het is een verdichtsel, een canard!"

„De canard zal u echter wel zwaar in de maag liggen," dacht de vloo.

Baxter wilde het niet gelooven. De persoon, dien hij eenige uren geleden naar den trein had gebracht, was immers de prins.

„Hoera! nu ben ik er!" riep hij; „Marholm, jij met je bekrompen begrippen, dacht niet aan een reddend idee...."

„Aan wat toch, inspecteur?"

„Hij, die heden in Parijs gevlogen heeft, kan niemand anders dan Raffles zijn! Zoo is het zonder twijfel! Nu wordt de zaak mij helder! Raffles wil ieder spoor uitwischen en heeft te Parijs gebruik gemaakt van den naam van den prins! Spoed je naar den trein, Marholm! Neem twee plaatsen naar Parijs! Wij reizen met den nachttrein!"

Baxter tastte in zijn zak; werd stil, keek Marholm aan en Marholm hem.

Pool's Odol-Tandpasta is voor het publiek NIET duurder
dan een der vele namaakzels.

82

DE ERFGENAME VAN DEN TROON.

„De prins wil mij het geld immers morgen terugzenden,” zei Baxter.

„Laat ons dan wachten totdat het komt,” antwoordde de „vloo”.

Op dit oogenblik kwam de kellner met een rekening.

„Mijnheer.... de rekening.”

„Zeg den hotelier, dat de prins van Matschatschich voor ons betalen zal.... waarschijnlijk reeds morgen!”

„Inspecteur,” zei de „vloo”, toen de kellner vertrokken was, „nu hebben wij hier verder geen crediet meer.”

Den volgenden morgen stond Baxter vroeg op.

Er kwam een boy, die een reuzen-bouquet van witte theerozen droeg.

„Je hebt je in het adres vergist,” zei Baxter, „hier woont geen dame!”

„Deze bouquet is voor een heer!” antwoordde de boy.

„Mij worden geen theerozen gezonden!” riep Baxter.

„Die bloemen zijn geadresseerd aan den inspecteur van politie Baxter!” zei de boy.

De „vloo” knikte.

„All right! Dat zijn wij!”

„O, welk een attentie! Ze zijn zeker van den prins! Wie heeft ze besteld?”

„Ze zijn ons reeds gisteren ter hand gesteld,” zei de boy, „we mochten ze echter eerst heden afleveren. Ze hebben den ganschen nacht in het water gestaan en daardoor is de brief eenigszins geschonden...”

„Welke brief?”

„Die tusschen de bloemen steekt! De brief van den heer Raffles!” antwoordde de jongen.

Baxter maakte den brief open en las:

Arme, ongelukkige inspecteur!

„Ik veronderstel, dat u door de lichtzinnige manier, waarop u met geld omgaat, in moeilijk-

heden zijt gekomen. Het is hoogst noodig, dat u spoedig naar Londen terugkeert, want ik zou de stad zeer vervelend vinden, als ik u daar niet aantrof. Ik sluit in dezen brief 1000 mark, opdat u en Marholm weer naar Londen kunt terugkeeren. De andere 5000 mark heb ik voor u in Londen in bewaring gegeven en verzoek u, om dat bedrag af te halen van de Bank van Engeland. Ik dank u overigens voor uw begeleiding naar het station en verzeker u, inspecteur, dat ik nog nooit met zulk een aangenaam gevoel van een stad vertrokken ben, als ik dit deed onder uw bescherming.

Groet prins Matschatschich van mij; hij weet nergens van, maar de eenige belofte, die hij u gedaan heeft, namelijk u het verblijf van Raffles op te geven, vervul ik mits dezen en deel mede, dat prins Matschatschich, die u gearresteerd hebt, niemand anders was dan Raffles en dat ik mij, als u deze regelen leest, op reis naar Londen bevind. Wees echter niet boos op mij, want ik verblijf thans, evenals in de toekomst, uw getrouwe
JOHN C. RAFFLES.”

De „vloo” stak zijn hoofd voorzichtig door de geopende deur en vroeg:

„Wat heeft de prins geschreven?”

„De prins heeft de goedheid gehad, mij mede te deelen, dat Raffles zich in Londen bevindt. Kom, Marholm, wij reizen er dadelijk heen!”

De „vloo” maakte in haast het noodige voor de reis gereed, maar keek plotseling ernstig om zich heen:

„Wij hebben nog iets vergeten, inspecteur!” zei hij.

„Wat dan?”

„De doodkist!”

„Gek! waarvoor een doodkist?”

„Om u daarin naar Londen terug te sturen! U hebt toch gezegd: of dood of met Raffles!”

De volgende aflevering (No. 82) bevat:

„Het Huwelijksbureau”

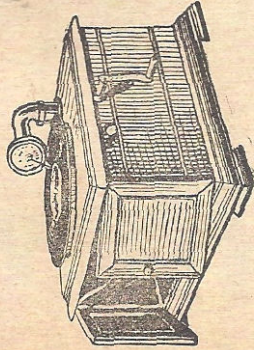
MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

De Pathéfoon in elk gezin

Aria's en Koren van de meest beroemde Componisten, Orkestnummers met volle bezetting, Voordrachten van de meest populaire Artisten

ERNST: De zoo spoedig afgesloten naald, door de andere Spreekmachines aangewend, en die oorzaak is van zoo vele hinderlijke bijgetuinden, is bij de Pathéfoon vervangen door den onverslijtbaren Saffier. Hiervan blijft de weergave ook na herhaaldelijk gebruik van onbetsprijfelijke zuiverheid.

24 maanden crediet 3.50 per maand

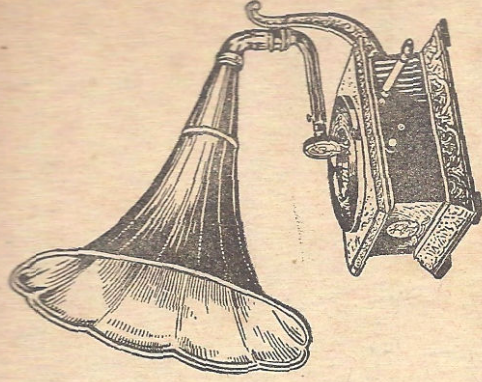

Serie E

Beschrijving van het Toestel.

Afmetingen: 45 c.M. grondvlakte en 25 c.M. hoogte. Genre notenhout, prachtig gebeeldhouwd met artistieke versierselen en Pathé-concert-aluminium-weergever.

Op den Pathéfoon zijn alle vindingen van de moderne techniek toegepast, zonder dat de prijs verhoogd werd. Hij brengt u muziek en zang, poëzie en vreugd in huis zonder noemenswaardige financiële offers. De stem van den zanger in alle toonaarden, de klank van het instrument van elken vorm, de harmonie van het geheel, de ontroering van den kunstenaar, de schalksheid van den humorist; alles geeft de Pathéfoon weder tot in de fijnste nuances. De Pathéfoon is een trouw dienaar in uw huis en tevens een betrouwbaar vriend. Op bevel, zonder ooit te weigeren, schenkt hij u alle ontroeringen, welke hij van den zanger of dichter kunt verlangen. Wat alle kunstenaars van alle landen schriepen, wordt door den Pathéfoon herhaald, met vlekkelooze reinheid van toon.

Serie D

Beschrijving van het Toestel.

Afmetingen: 37 c.M. grondvlakte en 17 c.M. hoogte. Genre Citroen- en notenhouten, gebeeldhouwd, met Pathé concert-aluminium-weergever en grooten hoorn van ongeveer 50 c.M. middellijn.

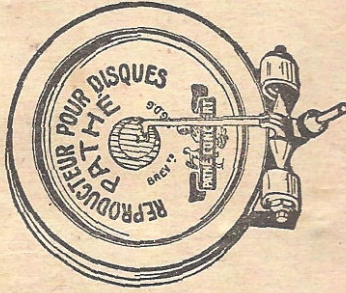
BELANGRIJKE MEDEDEELING!

De Pathé-weergever kan aangebracht worden op elke goed werkende spreekmachine, zonder andere kosten dan de Pathé-weergever zelf, zijnde fl. 5.— of fl. 12.50

PATHÉ PLATEN

35 c.M.

f 2.50

PATHÉ PLATEN

28 c.M.

f 2.—

Buitengewone Voordeelen ! !

welke wij aan onze Clientèle aanbieden

ZONDER EENIGE VOORUITBETALING

De platen zijn geheel naar de keuze des koopers.

De wij gaarne bereid onze Clientèle in de keuze der platen behulpzaam te zijn en verzekeren een MOOIE en UITGEZOCHTE COLLECTIE.

CATALOGI van platen worden onmiddellijk GRATIS en FRANCO toegezonden.

EMBALLAGE GRATIS

De kwitantien, geen termijnbetaling vermeldend, worden zonder kosten per post aangeboden.

Levertijd ongeveer 10 dagen na opgaaf van nummers der verlangde platen.

Vult nevenstaand inteekenbiljet in en zendt het aan **G. MENKE, Eenig Importeur voor Nederland der**

FONO GRAAF PATHÉ
REGULIERSBREESTRAAT 43 - AMSTERDAM

INTEEKENBIJLET.

Verzoekt beleeft toezending van den Pathéfoon van serie ..... met de verzameling van ..... nummers, ... c.M., op voorwaarde volgens annonce, à / 3.50 per maand.

Naam en voornaam ....., den 1913

Ambt of betrekking .....
Woonplaats .....
Straat en nummer ..... Provincie .....

Deze coupon uit te knippen en in gesloten enveloppe met 5 cts. postzegel te verzenden.

De voortreffelijkheid der **Pathé-platen**, die zonder naald bespeeld worden, is algemeen bekend. De **Pathé-platen** kunnen een enorm aantal malen bespeeld worden. Zij behouden de sterkte, het vermogen en het tempo van het orkest, de zuiverheid, de volheid en het schoone van de stem der beroemde artisten die onze uitgezochte nummers vertolkt hebben. Het repertoire bestaat thans uit ongeveer 25.000 opnamen in alle talen en wordt dagelijks uitgebreid. Het is dus een onuitputtelijke bron van de edelste genietingen.

Repertoire van MEER dan 25.000 opname in alle talen.

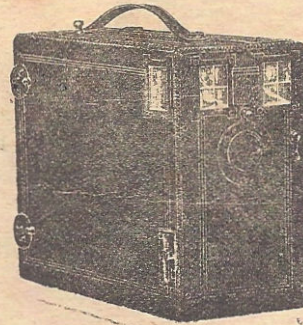
Enorme keuze van de meest beroemde Zangers en Zangeressen, als: **Albers, Urlus, H. van Oort, Dons, Noté, Yaguet, Engelen-Sewing, Tilly Koenen, Bontin-segné, Wogramkooor** etc. de voordrachten van **Speen-hoff, Solser & Hesse, Dumas** etc. de meest beroemde en bekende **Aria's Koren; Operas; Operetten, Orkestnummers; Gewijde muziek; Walsen, Polkas's, Fluit-, Viool- en Cello-solo's** etc.

NAAR KEUS

Een dezer toestellen met 50 nummers platen 28 c.M. f 84.—, f 3.50 per maand tot volledige afbetaling. Een dezer toestellen met 40 nummers, platen 35 c.M. f 84.— f 3.50 per maand; beide met platenkast f 1.— per maand meer.

Gelre=Camera's!

Zeer geschikt als geschenk

Billijke en goede hand-camera v. beginnende jonge amateur-fotografen. — Te laden voor 6 opnamen. — Elke opname kan afzonderlijk uitgewerkt worden

Formaat $4\frac{1}{2} \times 6\frac{1}{2} \times 9$ 9x12cM.

Prijs . . f 2.55 f 3.70 f 5.75

Voll.uitr.- 6.80 - 8.45 -11.75

De volledige uitrustingen bestaan uit: Camera en alle verdere benodigdheden om direct te kunnen fotografeeren, alles in stevigen doos verpakt. — Nadere inlichtingen verstrekt:

E.FISCHEL Jr. AMSTERDAM

Foto-Artikelen,
GELDERSCHEKADE 88

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of finantieele gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschedakade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

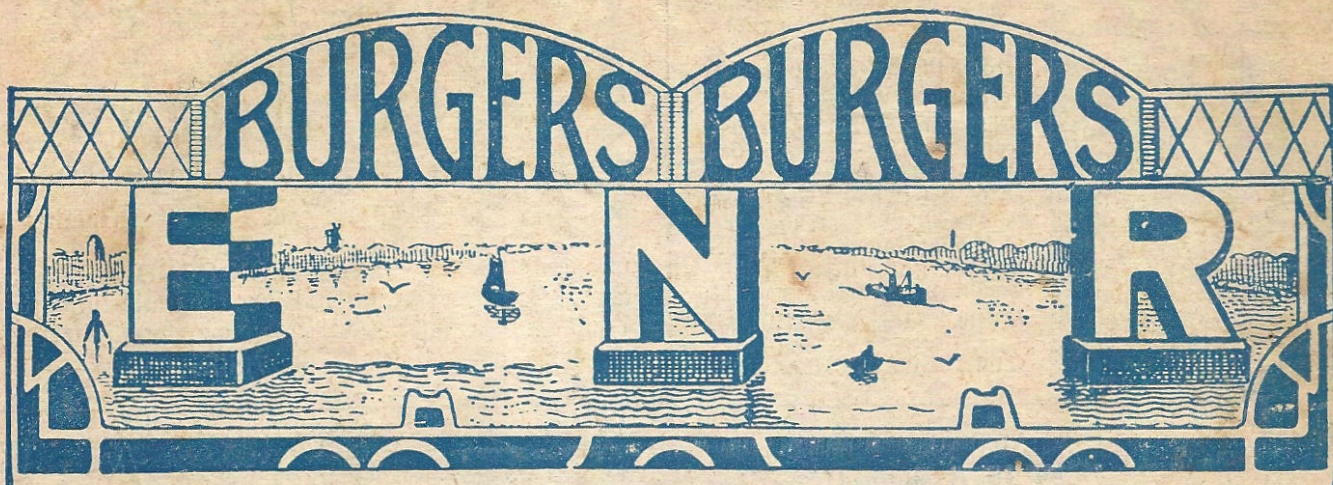
Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
Voor onderluitenen f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

NOBLESSE OBLIGE.

Alleen aan onzen naam
zijn wij VERPLICHT
Burgers E.N.R. te doen
zijn wat het inderdaad
ook is, nl.

EEN
KONINKLIJK RIJWIEL